

ONA
TO VÍ

TEĎ TO
MUSÍŠ ZJISTIT TY

LORENA FRANCOVÁ

THRILLER

Ona to ví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Lorena Francová

Ona to ví – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA a.s.

**ONA
TO VÍ**

**TEĎ TO
MUSÍŠ ZJISTIT TY**

LORENA FRANCOVÁ
THRILLER

LORENA FRANCOVÁ

**ONA
TO VÍ**

přeložila Tereza Melicharová

© 2017, Lorena Franco

This edition has been published through the agreement with Hanska
Literary&Film Agency, Barcelona, Spain.

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2019

Translation © Tereza Melicharová, 2019

Cover picture © Varvara Zinchenko/Shutterstock.com, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7597-524-9

ISBN e-knihy 978-80-7597-531-7 (1. zveřejnění, 2019)

Celsovi.

*Vím, že by sis tenhle příběh
moc rád přečetl.*

ZACHRAŇ SE TY, JÁ UŽ JSEM MRTVÁ

Netvor je blízko, cítím ho.

V hlavě mi tepe a v uších slyším šílený smích, jako by to celé byla nějaká hra, jako by někdo chtěl, abych zešilela.

Oči mi přelepil páskou, ale ruce mám tak ztuhlé, že nejsem schopná si ji strhnout.

Prostor kolem mě je stísněný, sotva se můžu nadechnout.

Ze studené a vlhké podlahy a stěn mi běhá mráz po zádech; chtěla bych vstát, ale nohy se mi neovladatelně třesou.

Chtěla bych křičet, ale nevydám ani hlásku.

Není to poprvé, co své tělo neovládám, ale ještě nikdy mi to nenahánělo takovou hrůzu.

Tohle je odplata za mou posedlost temnými stránkami lidské duše, měla jsem utéct dřív, než jsem našla ten dopis.

Teď už je pozdě.

Tak moc bych chtěla zase na všechno zapomenout.

Pokouším se stočit do klubíčka, ochránit se vlastním tělem.

Jsem mrtvá? Takhle vypadá smrt?

Přála by sis být mrtvá, vid'? V hlavě se mi znovu ozve hlas, který se teď na nějaký čas odmlčel. Jako vždycky nemilosrdný, věčný a sarkastický.

Posunu ruku o milimetr a narazím na něčí paži, ledovou a lep- kavou, v pokročilém stadiu rozkladu. Nevím, kdo mi dělá upro- střed téhle noční můry společnost, ale je už dávno mrtvý.

Zabil ho Netvor, teď jde jen o to kdy. A za pár minut se vrátí pro mě, o tom není pochyb.

Kdybych tak dokázala nějak zmírnit tu šílenou hrůzu, co cí- tím.

Kdybych tak věděla, jak umlčet ten šílený smích a tepání v hlavě.

Musím se odsud dostat, dřív než se objeví.

Konečně se mi podaří postavit se na nohy; zoufale tápu po vlh- kých stěnách a hledám nějaké dveře; snažím se odplazit dál od té vlhké paže vedle mě.

Domlouvám svým těžkým nohám, aby se přestaly třást, šeptám jim, že je potřebuji tady a teď, musím odtud pryč.

V mém životě ale nikdy nic není tak, jak bych chtěla. Nikdy.

V zámku zarachotí klíč. Někdo je uvnitř, kousek ode mě. Cítím jeho pohled a pak se kolem rozezní smích jako z jiného, mnohem temnějšího světa.

„Proč, Andreo, pověz mi proč,“ pronese s falešným soucitem.

Ten hlas. Ach, ten hlas.

Do hlavy mě udeří nějaký ostrý předmět a já se zhrouťím na podlahu.

Smích a tepání jsou pryč.

Vím, že za pár okamžiků přestanu dýchat.

„Strašně to bolí,“ hlesnu z posledních sil; je to spíš neslyšné zašeptání, absurdní prosba o trochu soucitu.

Netvor mlčí. Skloní se ke mně. Z jeho dechu ucítím veškeré zlo jeho duše, které jsem dřív neviděla.

Strhne mi pásku, abych se mu naposledy podívala do očí.

V poslední vteřině života se sama sebe ptám, jestli někdy můžeme skutečně poznat ty, kteří žijí kolem nás.

ČÁST PRVNÍ

„Zavírání očí naprosto nic nespraví. Když nad něčím zavřeme oči, neznamená to, že to zmizelo. Právě naopak, jakmile oči zase otevřeme, všechno je ještě mnohem horší. Takový už je našeho světa běh, milý Nakato. Člověk nesmí zavírat oči před ničím. To dělají zbabělci. Pohled na realitu nesnesou leda slaboši. I když zavíráš oči a zacpáváš si uši, čas neúpros- ně míjí. Tiktak, tiktak, tiktak.“

Haruki Murakami

ANDREA

pondělí 8. června 2015

Výročí

Dnes mám výročí. Neslavím ale narozeniny ani výročí svatby nebo něco podobného. Dnes jsou to právě dva roky, co jsem utekla z vězení, v němž se proměnil náš barcelonský byt v úzké ulici Santa Anna, a zamkla se do jiné klece, o které jsem si původně myslela, že bude mým vysvobozením. Svobodná se ale necítím; vzdálila jsem se světu ještě víc než předtím.

Vím, že můj manžel Nico mi dodnes ještě neodpustil, že jsme si pouze z mého rozmaru ten stísněný byt v centru Barcelony kdysi pronajali, a ačkoli jsme se v něm nakonec dokázali zabydlet, nastěhovat se do ulice Santa Anna se ukázalo jako to nejhorší rozhodnutí, jaké jsme mohli udělat.

Dost možná mě nenávidí za to, že jsme museli měsíce trpět vedle lidí, kteří se k nám obrátili zády. A navíc, chybělo nám slunce

a vadilo nám věčně svítit v obýváku. Špína, křik opilců ve tři ráno, davy turistů...

Ten byt jsme si pronajali kvůli mně. Ulice Santa Anna je klíčovým místem v románu *Stín větru* od Carlose Ruize Zafóna, alespoň podle mě nejlepší knihy všech dob. Právě v téhle ulici sousedící s třídou Portal de l'Àngel žil hlavní hrdina Daniel Sempere a mně se vždycky líbila představa, že bych nějak dokázala propadnout mezi řádky do čtyřicátých let, kdy mladý Daniel hltal stránky fiktivního románu Juliána Caraxe s takovým zaujetím, s jakým jsem četla jeho příběh já.

Ptala jsem se sama sebe, jestli se Daniel Sempere taky tolik trápil, a pak jsem byla sama sobě k smíchu, možná jsem už tehdy začínala bláznit. Sempere neexistoval, neexistoval ani jeho byt, i když jsem si ráda představovala, že se Zafón inspiroval právě tím mým. Sempere by určitě odmítl snášet věčné reptání mého muže, který nikdy nechápal, jak je pro mě ta kniha důležitá; můj výtisk románu *Stín větru* se totiž ztratil při stěhování, zmizel někde mezi desítkami krabic. Stále doufám, že ho jednou najdu, a to i přes to, že už znám každou kapitolu téměř nazpaměť.

[...] *a procházeli jsme se ulicemi Barcelony uvězněné pod popelavými nebesy a sluncem jako z páry.*

Někdy sním o tom, že vezmu Nica za ruku, donutím ho přísahat, že nevyzradí moje tajemství, a půjdeme spolu na pohřebiště zapomenutých knih. Už nevím, co je realita a co fikce, co je pravda a lež, a cítím se kvůli tomu čím dál tím hůř.

Ani si nepamatuji, kdy přesně to začalo, kdy jsem začala míchat alkohol s prášky na spaní, kdy přesně začala tahle moje pouť do pekel. Vlastně ano, vím to, ale radši na to nemyslím, protože

to příliš bolí. Občas si vzpomenu na to, jak jsem žila předtím, a to pak sama sobě říkám: přestaň mrhat svým časem, je příliš vzácný. Jenomže potom se znovu vrátím na zem a na své předsevzetí, na slib, který jsem si kdysi dala a chtěla ho plnit stůj co stůj, zase zapomenu.

Nico vydělá dost, aby nás oba uživil, a tak jsem se pustila do psaní, celé dny a noci jsem trávila nad svou knihou. Měl to být thriller, ale já jsem nedokázala napsat jediný řádek, který by za něco stál. Postupně jsme přerušili veškeré styky s přáteli, dodnes vlastně nevím proč, a tak se mou jedinou důvěrníci stala sousedka Clara, se kterou jsme se často navštěvovali a díky níž jsem si nepřipadala jako zoufalec. V její přítomnosti jsem se cítila jako sebevědomá žena s vlastními sny a cíli, nezávislá na manželovi nebo na komkoli jiném, která jen čeká, až přijde její chvíle a konečně bude moci zazářit.

Clara byla výjimečná. Byla o tři roky starší než já a žila sama se dvěma kočkami. Neskutečně přitažlivá, vysoká a štíhlá s nádhernými blond vlasy, prostě ten typ ženy, kterým jsem odjakživa záviděla. Stačilo, aby se usmála ve dveřích, a celá místnost se rozsvítila.

Často se mi po ní stýská. Občas ji na chvíli bezděčně pustím z hlavy. Jindy se na ni snažím úmyslně zapomenout. Poslední dva lidé, kteří viděli Claru naživu, jsem já a Nico. Často jsme všichni tři společně chodili na večeři do restaurace La Lluna kousek od domu. Oblíbili jsme si její světlé interiéry jako ze dvacátých let, milovali jsme zdejší dýňovou polévku a lososa v páře s krémovými brokolicovými *ravioli*. Ten večer nás ale Clara pozvala k sobě na pizzu, a když jsme s Nicem odešli domů, zůstala doma sama jenom s kočkami.

Druhý den ráno nás probudila policejní siréna pod okny. Ačkoli byla v naší čtvrti policie kvůli různým pouličním krádežím a rvačkám téměř denně, ten den jsem měla zvláštní předtuchu; něco se mi nezdálo už předchozí večer, kdy jsem se s Clarou loučila. Odcházeli jsme a ona se mi upřeně zadívala do očí a zvláště se usmála; byl to ten nejsmutnější úsměv, jaký jsem kdy viděla, a chvíli mi připadalo, jako by chtěla říct ještě něco jiného než pouhé „Dobrou noc“, ale nakonec mě jen na rozloučenou něžně pohládila po rameni.

Když jsem ráno vyšla z bytu na chodbu, zlé tušení se naplnilo. Přes dveře Clařina bytu byla natažená policejní páska a nějaký policista držel v náruči její dvě kočky, které začaly mňoukat, jakmile mě uviděly.

„To oni, oni byli ti poslední, kdo ji viděl!“ zakřičel soused odnaproti, pan Gregorio, a ukázal na mě prstem; sledoval totiž každý pohyb své mladé a krásné sousedky.

„Co, co se stalo?“ ptal se Nico, stejně zmatený jako já.

„Ještě čekáme na vyjádření koronera, ale zdá se, že vaše sousedka zemřela na srdeční zástavu. Předávkovala se heroinem,“ odpověděl druhý policista.

„Cože?“ zeptala jsem se zděšeně, ještě rozespalá. „To je vyloučené. Clara je... Ne, panebože... Clara je ten nejzdravější člověk, co znám,“ přesvědčovala jsem policistu, zatímco Gregorio si mě zamračeně měřil nesouhlasným pohledem, jako bych za Clařinu smrt snad mohla.

Clara zemřela ráno v pondělí 15. dubna; dnes jsou to už víc než dva roky a já vím, že tahle tragédie mě poznamenala na celý život.

Policie vyslyšala všechny sousedy jednoho po druhém a mě a Nica ze všech nejdéle, protože jsme byli poslední, kdo viděl Claru

naživu. Nikdy na nás ale nepadl ani stín podezření. Když Clara zemřela, oba jsme spali, a i když jsme to nemohli nijak dokázat, bylo zcela očividné, jak nás její smrt zasáhla.

Nico, který pracuje jako právník v prestižní advokátní kanceláři, tehdy využil svých kontaktů a zjistil, že po pitvě a povrchně vedeném vyšetřování byla Clařina smrt uzavřena jako nešťastná náhoda. Podle policie její smrt nezpůsobilo cizí zavinění, ale já tomu nevěřím.

Nikdo mě o tom nepřesvědčí. Můžou to tvrdit sami sobě, můžou to tvrdit ostatním, ale já vím, že se tehdy v noci někdo dostal do Clařina bytu a chladnokrevně a promyšleně ji zavraždil. Pro policii bylo ovšem mnohem pohodlnější ukončit vyšetřování s tím, že Clara byla obyčejná feťačka.

Pamatuji si, že na jejím pohřbu jsem plakala jako snad nikdy v životě, dokonce jsem ani nešla na hřbitov a Nico mě musel odvézt domů; pláču, pokaždé když si na ni vzpomenu, celé ty dva osamělé roky.

Ale to ještě zdaleka nebyl konec. Sousedé z domu se nás začali stranit. Nebyla jsem jediná, kdo si myslel, že Claru někdo zavraždil, a někteří z toho bůhvíproč podezírali nás. Na našich dveřích se začaly objevovat sprosté červené nápisy jako „Svině“ nebo „Zrudý“.

A právě v té době se ze mě začalo stávat to, co jsem teď. Myslím, že Nica Clařina smrt a všechno, co se seběhlo potom, taky zasáhlo, ale jinak než mě. Vždycky všechno vnímal jakoby z dálky, neprožíval věci tak intenzivně jako já.

Abychom unikli z toho stísněného bytu, který nás dusil a v němž jsem se o nás nakonec začala bát, přestěhovali jsme se do téhle

předměstské čtvrti na kraji Mataró. Jsou tu samé monotónní dvouposchodové domky postavené v roce 1965 z červených cihel a obklopuje je zeleň. Hledali jsme klidné místo, kde bychom mohli založit rodinu a kam bychom mohli utéct před tím, čemu jsem začala říkat barcelonské peklo.

Všechno se ale dál zhoršovalo a děťátko nepřicházelo. První měsíce jsem poctivě polykala kyselinu listovou a upravila svůj jídelníček, aby bylo tělo na tu změnu připravené. Nikdo včetně Nica ale neví, že postupem času se ze mě stala politováníhodná feťačka závislá na lécích na uklidnění, kterými si ničím zdraví a které s velkou pravděpodobností brání tomu, aby ve mně vyrostl nový život.

Dnes jsou to dva roky, co jsme se přestěhovali na tohle místo, kde se mé sny rozpadají v prach a kde jsem došla k poznání, že naše štěstí nezávisí ani na tom, kde žijeme a s kým. Štěstí skoro vždycky záleží na nás samotných. Když nejsme šťastní sami, nebudeme šťastní s nikým a na jakémkoli místě na světě. A já nedokážu změnit sama sebe ani svoje vzpomínky. Je mi to tak líto, Nico... Je mi tak líto, co se ze mě stalo.

Jak řekl už Zafón: „*Existují i horší vězení než slova.*“

I dnes, tak jako každé ráno, sedím u našeho nenápadného kuchyňského okna, upíjím kávu, kterou jsem si právě uvařila, a pozoruji každodenní rutinu svých sousedů. Paní Dolores se zrovna chystá vyrazit na nákup a já přemítám, jestli už její osmdesátiletá sestra zemřela, nebo ne. Vážně a trochu záhadně a vyhlížející soused, padesátník, který bydlí o dva domy pod námi – a který, jak mi řekla paní Dolores, se jmenuje Antonio –, právě hodil do kontejneru obří pytel s odpadky; dělá to asi jednou nebo dvakrát

do měsíce. Vždycky se předtím nenápadně rozhlédne ze strany na stranu a o tom, že ho pozorují z okna, nemá ani tušení. Zajímalo by mě, co v těch pytlích je, asi budou pěkně těžké. Neodvážím se ho zeptat, ještě jsem s ním za ty dva roky neprohodila ani slovo.

María s Carlosem si ve dveřích dávají polibek na rozloučenou a vypadají zamilovaně... Carlos působí decentním a rezervovaným dojmem, na sobě má dokonalý oblek a je perfektně oholený, María je krásná a upravená, vypadá, že se tak snad už probudila. Carlos pohladí Mariu po tmavých hedvábných vlasech, nasedne do auta a ještě naposledy jí zamává na rozloučenou; ona se usměje, odhalí řadu dokonalých zubů a rukou se nenápadně dotkne břicha.

Alicia vybíhá na své ranní kolečko, jako vždycky pohroužená ve vlastních myšlenkách. Za ní uhání její pes Matías; má ho radši než svého nového přítele Ismaela, který se k ní právě nastěhoval. Matíasovi visí jazyk z tlamy a kývá se ze strany na stranu. Federico, rozvážný kultivovaný osmdesátník zrovna na rohu, za nímž právě zmizelo Carlosovo auto a vzápětí i běžící Alicia, krmí toulavé kočky. Představitost se mi okamžitě rozběhne na plné obrátky, před očima vidím Carlose s Alicií ve vášnivém objetí, jak nasazují parohy svým drahým polovičkám.

María vytáhne ze schránky dopisy, křečovitě se usměje, zamává mi a já jí kývnou na pozdrav a také se usměju. Z celé ulice jen María ví o mé zvláštní zálibě špehovat sousedy z tepla vlastní kuchyně. Nikdo jiný o mém tajemství nemá tušení. Ale María nevypadá, že by si z toho dělala hlavu.

Je to klidná předměstská ulice s jednotvárnými domy lemovanými piniemi a keři; ulice jako každá jiná, ulice, kde se nikdy nic neděje.

„Tady se nikdy nic neděje,“ řekla mi jednou María. „Ale kdyby se tu něco stalo, ty bys to věděla jako první. A žádný vrah by neunikl spravedlnosti.“

Už dávno mě nic tak nepobavilo. Představila jsem si staříckého Federica, jak jediným výstřelem z lovecké pušky, kterou, jak jsem zjistila, schovává v garáži, účtuje s paní Dolores, protože si po ránu pouští moc nahlas televizi.

Nebo toho pošuka Antonia, jak tráví Alicii, poté co její pes vyčmuchal skutečný obsah jeho pytlů s odpadky, kterými jsem tak posedlá. Ale nejsou to jen ty pytle; každé druhé odpoledne ho vídám, jak nakládá do auta přeplněné kufry a odjíždí neznámo kam. Je snad Antonio sériový vrah? Jednou se v noci, až všichni budou spát, vyplížím ven a jeden z nich otevřu. Možná v něm nic podezřelého ani zajímavého nenajdu. Ale možná že tam mezi odpadky najdu zbytky lidských končetin. Pak si ale řeknu, že udělám nejlíp, když nechám chudáka Antonia na pokoji. Ten smutný výraz má zřejmě proto, že žije sám, a ještě k tomu v takové klaustrofobní díře.

Na první pohled to tu vypadá jako ze škatulky – úplná ulice snů –, ale postupem času to tu člověka spolkně a uvězní jako v kleci. Nastartovat auto a dojet až do centra Barcelony je každý den těžší, je to sice jenom půl hodiny cesty odsud, ale jako by to byl úplně jiný svět.

Něco ale v naší ulici chybí a v těch okolních je toho až příliš: děti. Zdálo by se, že slyšet jejich smích, vztekání a hysterické výkřiky rodičů, kteří uklidňují dětské pŕtky. Asi vědí, jaké mají ve skutečnosti štěstí, i když na to třeba někdy zapomínají. Co bych za to dala, mít v domě malého špunta, který by mi rozbíjel porcelán,

budil mě o víkendu v sedm ráno, schovával vařečky a pokoušel se houpat na lustru v obýváku. Jak ráda bych věděla, jestli by po mně zdědil modré oči a světle hnědé vlasy a po Nicovi trochu divokou neotesanost. Na svoje kuchyňské okno, které mě teď, v době největších veder kvůli mé nespavosti zaměstnává na celé hodiny, bych si s dětmi ani nevzpomněla. Kdybych měla dítě, Antoniovu pytle s odpadky ani šťastné manželství Carlose a Marii by mě nezajímalo.

Kvůli té spoustě kyseliny listové, práškům na uklidnění a alkoholu jsem se nafoukla jako balon a mám problémy se spaním. Říkat, že mám „problémy se spaním“, vlastně není tak úplně přesné, protože ani s prášky na uklidnění zkrátka vůbec nespím. Zavřu oči, a když konečně začnu zabírat, s trhnutím se probudím a zbytek noci strávím pozorováním Nicova černého rozčuchaného zátylku. Někdy se uprostřed noci seberu a jdu do pracovny psát, většinou ale spíš sejdu dolů do kuchyně, kde není takové horko, a zírám z okna do pusté tmy venku. Cítím se provinile, protože vím, že Nico si přeje dítě stejně, nebo dokonce víc než já, a já mu ho nedokážu dát. Před časem jsme dokonce mluvili o umělém oplodnění, ačkoli já jsem se stále ještě nevzdala naděje, že bych mohla otěhotnět přirozeně; cítím, že pořád máme šanci. Problém ale je, že Nico se mnou už dva měsíce nechce spát. Odtahuje se ode mě, jako bych už pro něj nic neznamenala, jako by mě chtěl vyrvat ze svého života, a nejhorší na tom je, že já si svůj život bez něj nedokážu představit.

Potkali jsme se před deseti lety. Já jsem byla třiadvacetiletá navivka, on pětadvacetiletý sebevědomý frajer. Každý jsme se stál se svými kamarády před kinem a ani jednoho z nás nelákal film, na

který chtěli jít ostatní. Nico si toho všiml, šel přímo ke mně, trochu přidržle a arogantně se usmál a se spikleneckým pohledem v přivřených světle hnědých očích mi navrhl, abychom šli na film spolu: „My dva máme lepší vkus, ne?“

A tak jsme se ocitli, on a já, dva lidé, kteří se vůbec neznali, v prázdném sále na filmu *Elsa a Fred*, zatímco naši kamarádi pojídali popcorn a kochali se vypracovanými bicepsy Brada Pitta a kočičím pohledem Angeliny Jolie ve filmu *Pan a paní Smithovi*.

Je to už dávno, co mě Nico hltal pohledem, moc dávno, co jsem po jednom z našich nekonečných orgasmů poslouchala jeho ochraptělý hlas, jak šeptá „jsi tak nádherná“, a hladila jsem v dozívající extázi jeho tmavou kůži a rozčuchané vlasy. Už je to dlouho, co pro mě Nico nedýchá. Už to není ten hrdina z pohádky, kterého jsem si kdysi vzala.

Uslyším na schodech jeho kroky.

„Ahoj,“ pozdraví suše.

„Ahoj,“ odpovím unaveně.

„Co budeš dneska dělat?“ zeptá se. Nalije si šálek kávy a vezme si opečený toust.

„Mám prohlídku u gynekologa... Nechceš jít se mnou?“ navrhnou. Upřeně se na něj zadívám a doufám, že mi pohled oplatí. Haló! Tady jsem! Podívej se na mě! Proč už se na mě nedíváš jako dřív? Proč už pro tebe nejsem ta nejúžasnější, ta jediná na světě?

„A proč?“

„Kvůli tomu umělému oplodnění, abychom se rozhodli, jestli do toho jdeme.“

„Rozhodni se sama. Dělej si, co chceš.“ odpoví lhostejně.

A jde do koupelny.

Ještě nedávno by mě po probuzení políbil. Teď mě sotva odměřeně pozdraví; pusu mi dá, jen když odchází do práce a já ho o to požádám.

A upřímně, vůbec se mi nelíbí být slaměná vdova, prosit se o polibky od vlastního manžela, jako by to byla nějaká prémie za odměnu.

Tohle se ze mě stalo? Tohle jsem vážně já? To je naprostá noční můra.

Nenávidím tě. Nenávidím tě. Nenávidím tě, opakuje hlásek v mojí hlavě a způsobí, že dostanu chuť na svůj obvyklý koktejl z alkoholu a prášků na uklidnění. Z toho, jak se ke mně poslední dobou Nico chová, mám dojem, že o mojí závislosti ve skutečnosti ví a že mě za to nenávidí. Když je doma, snažím se kontrolovat. Když odjede na služební cestu, nemám pod kontrolou vůbec nic.

Jednou večer, když byl Nico pracovně v Zaragoze – jsem pozvala na večeři Mariú. Když odešla, dostala jsem se do stavu, kdy jsem nevěděla o světě. Nevím, co přesně se stalo, ale probudila jsem se nahá na zemi v garáži. Netuším ani, jak jsem přišla k hluboké řezné ráně na rtu a modřině na tváři. Od té doby na ten pocit naprosté ztráty paměti nemůžu zapomenout. Ve skrytu duše si přeju, aby Nico odjížděl častěji a nechával mě tu samotnou, abych se nemusela kontrolovat. Šílenství je nebezpečná závislost, ale momentálně není nic jiného, co by mi dokázalo skutečně ulevit.

On má svůj bezpečný stereotyp. Odejde z domu, dorazí do kanceláře v centru Barcelony, pracuje a pak se vrací, v myšlenkách u svých případů. Můj život je ale jiný: skoro celý den trávím doma a vymýšlím si příběhy; zatím nevím, kam mě dovedou, snad je

jednoho dne budu schopná přenést na papír; a abych zapomněla na vlastní mizérii, sleduji životy cizích lidí.

Polykám slzy, které vyvolala Nicova lhostejnost, a znovu hledím skrz okenní sklo. Je osm ráno a většina mých sousedů odchází do práce. Za pár minut proběhne Alicia s Matíasem cílovou rovinou své denní dávky zdravého pohybu a milostných dostaveníček s Carlosem, která existují jen v mojí hlavě, a odjede do Barceony. V devět hodin možná María nasedne do auta a pojedje na nákup; v půl jedenácté začne paní Dolores zalévat – má nejkrásnější a nejupravenější zahrádku v ulici – a Federico vyjde na zápraží a pronese: „Máme to ale v téhle ulici štěstí. Dneska mladým zahrádka nic neříká.“ Něco na tom je. Ostatní zahrady jsou fádni a jednotvárné, o víkendu tak sotva posekáme trávníky a zachráníme holý život těm několika málo usychajícím ovocným stromům, které tu už byly, když jsme se nastěhovali.

Antonio vystrčí nos z domu až v sedm večer, naloží do auta dva kufry a odjede. V duchu si slíbím, že tohle bude ta noc, kdy jeho tajemství přijdu na kloub – vždyť by to klidně mohl být sériový vrah. Tak si to plánuji skoro každé ráno, ale když se setmí, nikdy se ničeho neodvážím; můj život přece není běčkový thriller z odpoledního víkendového vysílání.

Dnes budu zase celý den sedět doma a snažit se k sobě nějak smysluplně sešit slova svého neexistujícího románu, zatímco můj muž bude trávit den zavřený v kanceláři v ulici Muntaner se svojí sekretářkou, která je nejen mladší, ale jistojistě také mnohem krásnější než já.

Nico se vrátí do kuchyně, na sobě má sako.

„Kdy se dneska vrátíš?“ zeptám se ho a dopiju kávu.

„Co nejdřív to půjde, dnes přijede Víctor.“

„Víctor?“

„Můj bratr.“

„Co tady bude dělat tvůj bratr?“

„Říkal jsem ti to přece minulý týden, pár dní tu pobude.“

Nic takového mi neříkal. Nebo si to nepamatuji.

„Žije přece v San Francisku, ne? Přijel sem na dovolenou?“

„Ne, vypadá to, že se vrací Barcelony natrvalo, ale úplně jistý si nejsem. Bude tu jen pár dní, o nic nejde. Přece jen je to můj bratr a nechci se k němu obracet zády. Jestli potřebuje pomoc, chci tu pro něj být.“

„Potřebuje pomoc? Co se mu stalo?“ předstírám, že mě Nicův bratr zajímá, a zatvářím se vyděšeně, ve skutečnosti je mi to ale úplně jedno.

„Nevím! Ptal se, jestli by u nás mohl chvíli zůstat, to je všechno. Zdál se mi trochu nervózní, ale on byl vždycky divný, tak jsem to přešel. S rodiči se nesnese, tak chce být radši tady.“

„Super,“ pronesu ironicky.

„Vrátím se brzy, ano? Víctor by měl dorazit kolem šesté.“

Doprošovat se o pusu na rozloučenou už se mi nechce, Nico se vytratí z kuchyně a pak, když umývám nádobí od snídaně, zahlédnu jeho auto, jak rychlostí šedesáti kilometrů za hodinu mizí v zatáčce, a mimochodem tak překračuje povolenou rychlost: měl by jet maximálně třicet.

Víctora jsem viděla jenom dvakrát v životě, je to už hodně dávno. S Nicem i s rodiči je v kontaktu jen málo, zavolají si tak jednou za tři měsíce. Mám za to, že se živí tím, co vystudoval: architekturou. Od začátku mi moc nesedl, asi za to mohl i jeho lhostejný

postoj ke zbytku Nicovy rodiny. Když jsme se viděli poprvé, působil na mě nafoukaně, za celou dobu o mě, tehdy už oficiální přítelkyni jeho jediného bratra, neprojevil sebemenší zájem. Neptal se, jak se mám, co dělám, jestli jsem z Barcelony nebo odkud. Nezeptal se mě na nic z toho, na co se lidí obvykle ptáme, když je potkáme poprvé v životě, a pochybuji, že si vůbec pamatuje, jak vypadám. Nijak mi při těch dvou příležitostech, kdy jsme se viděli, neusnadnil, abych se k němu přiblížila. Působil dojmem člověka, který si kolem sebe z neznámých důvodů vystavěl tlustou zeď, přes kterou k němu nikdo nemůže. Tichý, divný patron, kterého právě teď nemám tu nejmenší chuť hostit v domě.

Přesto si myslím, že by se měl Nico s Víctorem vídat častěji. Nic by se nestalo, kdybychom ho občas zaletěli do San Franciska navštívit. Kdybych já měla sourozence, určitě bych se s nimi vídala víc, i kdyby to mělo být jen kvůli společným genům. Ti dva o sobě nevědí nic. Nico o Víctorovi vlastně vůbec nemluví.

Úvahy nad Nicovou rodinu mě přivedou na myšlenku, že už je to dávno, co jsem naposledy mluvila s mámou... Možná jí pak zavolám.

Otráveně vyjdu po schodech nahoru, ustelu postel a posbírám špinavé oblečení. Pak si dám pětiminutovou sprchu a hodím na sebe to první, co najdu ve skříni: jednoduché džíny a šedou košili. Ještě nedávno bych se půl hodiny rozhodovala, co si obléct. Když jsem ještě nebyla oteklá jako meloun, docela mi to slušelo a ráda jsem se hezky oblékala.

Manželka advokáta a budoucí spisovatelka musí být šik, říkála jsem si v duchu.

Teď je mi to jedno. Pod nezvykle modrýma očima, které mi může leckdo závidět, mám kruhy a oči jsou opuchlé a bez lesku.

Kolem nich zatím nenápadně vystupují vějířky vrásek, zatímco podél koutků úst už jsou to dvě nestydatě hluboké rýhy. Musím se o sebe víc starat. Neměla bych tolik kouřit a měla bych si koupit nějaké hydratační krémy, o kterých mluví herečky v televizi. Suché poničené vlasy s prosvítajícími šedinami si svážu do culíku – výsledek mě trochu zklame – a snažím se naaranžovat košili tak, aby zakryla faldy přetékající z riflí, které už skoro nedopnu.

O pár minut později je to moje auto, které mizí za zatáčkou. Jedu na gynekologickou prohlídku do centra Barcelony a ptám se sama sebe, jestli mě taky někdo sleduje schovaný za oknem v kuchyni.

Ze smutné nemocniční čekárny bych nejradši utekla. Zelené stěny a dlaždičky z šedého mramoru mi nahánějí strach. Některé ženy kolem mě už čekají na výsledky a v očích mají zvláštní lesk, který jsem v těch svých taky jednou viděla.

Možná už jsou pár týdnů v jiném stavu nebo jim ta samá gynekoložka, která mi pokaždé opakuje: „Buďte trpělivá, však se dočkáte“, před chvílí dala naději, že už jsou konečně těhotné, a teď jen čekají, až se jejich naděje potvrdí. Je pravděpodobné, že se o sebe starají líp než já a že byly kvůli těhotenství ochotné vzdát se svých závislostí. Mně se to nepodařilo a nedaří a cítím se kvůli tomu jako nula.

Potkat těhotnou ženu na ulici je teď pro mě těžké. Pokaždé si říkám, proč ne já. Proč ona, a já ne? Nejdřív začnu spílat sama sobě, pak z toho upadnu do deprese a jediné, na co mám chuť, je někam se zavřít a brečet, dokud mi nedojdou slzy. A aby toho nebylo málo, cítím se opuštěná a odmítaná mužem, který posledních deset let představoval celý můj svět.

Všichni se ptají, kdy budeme mít miminko, a já cítím jen bolest. Stačilo by jen trochu používat mozek a nikdo by se tak nikdy žádného bezdětného páru neptal.

„Andrea Fernándezová,“ zavolá od dveří ordinace sympatická mladá tmavovláška v bílém a mile se na mě usměje.

Sebejistě vkročím do dveří, i když uvnitř se třesu jako sulc. Co když je od minule něco jinak?

„Tak jak se daří?“ zeptá se Martha, moje gynekoložka. Chodím k ní odjakživa. Je jí něco kolem padesáti, má šedivé vlasy a pronikavé oči, které vzbuzují důvěru. Moc často se neusmívá, ale když to udělá, zablyští se jí v ústech bílé, dokonale rovné zuby.

„Žádná změna, mám se dobře,“ lžu.

Upřeně se na mě podívá a nabídne mi místo naproti sobě u stolu.

„Co budeme dělat, Martho?“ zeptám se nejistě.

„Andreo, ve vašem případě žádný problém s věkem není, jste mladá, je vám třiatřicet. Je sice zvláštní, že se vám zatím nepodařilo otěhotnět, ale není důvod panikařit. Jsou páry, které čekají ještě mnohem déle.“ V očích má lítost. Nesnáším, když mě lidi litují. Pak očima znovu přelétne mojí zdravotní kartu. Ví, že už dva roky беру prášky na uklidnění, ale netuší, o jaké množství jde, to jsem jí samozřejmě zatajila. Zřejmě si myslí, že až otěhotním, nemůžou mi nijak uškodit. „Ani vy, ani váš manžel nejste neplodní a žádné jiné zdravotní problémy nemáte. Takže,“ na okamžik se zarazí, „jaké řešení pro vás připadá v úvahu?“

Ticho. Už jsem si tak zvykla potlačovat pláč, že jediné, co mě prozradí, je třesoucí se brada. Po chvíli se ovládnou, pokrčím rameny, nakrčím čelo a čekám, s čím přijde ona.

„Máme několik možností,“ nadechne se. „Existují celkem tři různé preparáty na podporu plodnosti. Nic není ztraceno. Všechno lze řešit, ano? Ale i tak pořád můžeme ještě chvíli počkat. Jak už jsem říkala, ve srovnání s jinými jeden rok ještě nic neznamená.“ Nadechne se, proplete si prsty a rozhovoří se o možných řešeních a já ji pozorně poslouchám. „Na jedné straně je tu možnost ovariální hyperstimulace. Jedné se o přípravek, který podporuje uvolňování vajíčka. K té kyselině listové, proteinům a vyvážené stravě bych vám předepsala ještě klomifen citrát, což je nejběžnější přípravek na podporu ovulace, nebo gonadotropiny, které se podávají nitrožilně v injekcích. Co vy na to?“

„Má to nějaké vedlejší účinky? Po těch proteinech a kyselině listové jsem oteklá.“ *A co když je smíchám s whisky a léky na uklidnění?* Na to se ale samozřejmě nezeptám.

„Ano, vedlejší účinky se mohou objevit. V případě klomifenu můžete pociťovat nevolnost, dušnost, změny nálad a bolesti na spáncích. Injekce gonadotropinů někdy způsobují otoky a bolesti břicha. Ale pořád je to nejšetrnější možné řešení. Ve vašem případě bych se do žádných chirurgických zákroků nepouštěla. Časem by připadala úvaha intervence v oblasti Fallopiovy trubice, to by mohlo pomoci, aby vajíčka včas sestoupila z vejcovodů do dělohy.“

„Tak to radši ty léky.“

Vzdychnu a otrů si oči.

„A umělé oplodnění jste zvažovala?“

„Nejjednodušší mi zatím přijde ten přípravek na podporu plodnosti. Z injekcí mám hrůzu.“ Už jen při pouhé představě, že mi někdo něco bodá do žíly, mi běhá mráz po zádech. „Zkusila bych ty prášky.“

„Klomifen citrát.“

„Jsou to prášky, ne?“

Martha si sedne a mlčky mi napíše recept. Mám strach, že se na tom klomifenu stanu taky závislá. Jako by snad nějaké pilulky mohly zachránit moje manželství.

„Předepíšu vám zatím jedno balení, bere se jedna denně vždy ve stejnou hodinu, od pátého dne cyklu. A Andreo, nemíchejte je s prášky na uklidnění, jasné?“

Neodpovím, protože něco takového nemůžu slíbit, je to silnější než já.

„Přijďte na kontrolu za dva týdny a uvidíme.“

Rozloučím se s Marthou s receptem v ruce. Ačkoli říká, že rok čekání je málo, neubráním se myšlence, proč mi ty prášky nepředepsala dřív, než se moje manželství ocitlo na pokraji zkázy a než mě Nico začal přehlížet jako krajinu. Pochybuji, že si ten nový přípravek vůbec vyzvednu v lékárně, ostatně jaký by to teď mělo smysl? Nechci přivést na svět dítě, o které jeho vlastní otec nestojí, to bych si nikdy neodpustila.

Schovám recept do kabelky, a když odjíždím z nemocnice, musím myslet na svého švagra a na to, že jestli po něčem právě teď toužím ze všeho nejméně, je to mít v domě Nicova bratra.

Cizinec na návštěvě

Alicia přijíždí domů maximální povolenou rychlostí třicet kilometrů za hodinu. Ví, že její přítel Ismael do práce nechodí, před chvílí jsem ho viděla venčit Matíase. Nikdy jsem s ním nemluvila

a ani po tom nijak netoužím. Kouří trávu, pije pivo u sousedního domu a nechává tam poházené plechovky. Navíc se nezdá, že by si svoje dredy myl moc často. Alicia má špatný vkus na chlapy, ale já jí rady dávat nebudu. Nechci ani nemůžu.

Paní Dolores sedí už dvě hodiny na terase a upíjí limonádu. Tváří se, že čte, ale už půl hodiny neotočila stránku.

Antonio za půl hodiny vyrazí z domu, už ve tři hodiny odpoledne jsem ho viděla nakládat do auta obří kufry.

Federico strávil jako obvykle víc než tři hodiny klábosením s paní Dolores. Povídali si o počasí, o globálním oteplování, o tom, jak byli před šedesáti lety krásní a že je jejich děti málo navštěvují. Teď asi sedí ve svém ušáku z hnědé kůže, na stolku vedle má šálek čaje a dívá se na nějaký dokument na kanálu 2.

Maríu jsem celý den neviděla. Chodí ven docela často, samé pochůzky ve městě, jako by pořád měla co na práci. Posledních pár dní ale moc nevychází. Občas se dopoledne staví u mě na kafe, možná tu zvonila, zrovna když jsem byla u gynekoložky. Namluvíme toho pokaždé docela dost, ale většinou jen o povrchních věcech, vlastně ji ani moc neznám.

María a Carlos se přistěhovali před deseti měsíci. Když jsem to zjistila, byla jsem nadšená. Už mě nebavilo pořád zvyšovat hlas, jen aby mě Federico a paní Dolores slyšeli; s Alicií, holkou z lepší rodiny, jejíž rodiče se odstěhovali na důchod do Galicie a nechali celý dům jí a jejím „vážným známostem“, jsem už neměla vůbec nic společného a pak tu byl jen podivín Antonio a jeho život zahalený tajemstvím. Říkala jsem si, že s Maríou a Carlosem si určitě budeme rozumět, protože jsme stejně staří, mohli bychom někdy jít spolu na oběd, někam si vyrazit... ale

nic z toho se zatím nestalo; jen jednou, krátce poté co se nastěhovali, jsme u nich byli na večeři. Nicovi tehdy moc do oka nepadli. Ptát se proč nemělo cenu, protože Nico nesnáší osmdesát procent celého lidstva. Mně ale přijdou fajn, hlavně Maríia. Hodně připomíná Claru, ze všeho nejvíc svým smyslem pro humor: dokáže stejně jako Clara brát v klidu spoustu věcí, ze kterých bych se já už dávno hroutila.

Navíc toho máme dost společného, třeba že Carlos i Nico jsou celý den pryč. Jen s tím rozdílem, že Carlos je do své manželky stále zamilovaný až po uši; pokaždé když ho vidím vystupovat z auta s kytkou v ruce, závidím jí.

Maríia je hodně jiná než já. Stará se o sebe a pěkně se obléká. Je to prototyp dokonalé ženy, vypadá jako z filmu z padesátých let s perfektně nalíčenými paničkami v nažehlených sukničkách a blůzách. Pořád chodí v botách na podpatku a zdá se, že ji nikdy nebolí nohy, což je schopnost, kterou jsem vždycky připisovala jen modelkám nebo mimozemšťanům. Nikdy jsem ji neviděla s kruhy pod očima a make-up má stejně dokonalý jako úsměv. Občas nosí brýle a moc jí sluší. Kdybych si vzala brýle já, ztratila bych i tu poslední špetku atraktivity, co mi ještě zbývá. Říkala, že vystudovala pedagogiku, vystřídalala spoustu různých pracovních pozic a nakonec se, stejně jako já, rozhodla zůstat v domácnosti. Vypadá, že je tak spokojená. Carlos pracuje v německé farmaceutické firmě, a tak se rozhodně nemají špatně.

„Co bys dělala, kdybys měla pocit, že má Carlos milenkou?“ zeptala jsem se jí jednou.

Dala se do smíchu a šibalsky se na mě podívala svýma hlubokýma pistáciově zelenýma očima.

„Nechala bych ho, ať se pobaví. Aspoň by mi dal chvíli pokoj, když se vrátí z práce domů.“

Já jsem se nesmála. Stalo se to už před několika měsíci; v té době jsem začala podezírat Nica, že má románek se svojí sekretářkou. Několikrát už jsem plánovala, že se nečekaně objevím v jeho advokátní kanceláři a najdu je, jak souloží na Nicově pracovním stole. Ale pak si vždycky řeknu, že co oči nevidí, srdce nebolí, a dál hraju roli podváděné manželky, která se vždycky všechno dozví jako poslední a nepřestává doufat, že si pořídí dítě s mužem, který se jí nedotkne už ani prstem.

Z přemýšlení mě nepříjemně vytrhne taxík, který zastaví před naším vchodem. Dopiju kávu, odložím hrnek na mramorovou kuchyňskou linku a nakloním se k oknu blíž, abych zjistila, jestli ten muž, který právě platí řidiči, je skutečně můj švagr. Nepamatuji si, že by byl tak vysoký a měl tak vypracovanou postavu. Ani jsem si tehdy nevšimla, jak moc je Nicovi podobný – mohl by klidně být jeho dvojče. Tytéž černé vlasy, stejné, trochu šikmé oči barvy medu a tmavý odstín pleti. Na tváři má několikadenní strniště, a i když to není typický krasavec, vypadá přitažlivě.

Víctor pomůže taxikáři vyložit z auta obrovský černý kufr a pak, když taxík zmizí v zatáčce, se mlčky zadívá na náš dům. Váhám, jestli mám jít otevřít dveře hned, nebo raději počkat, až zazvoní, ale pak Víctor zabloudí pohledem směrem ke kuchyňskému oknu a všimne si mě.

Neusměje se ani nenaznačí pozdrav. Úpěnlivě si přeju, aby Nico už byl doma. Ztraceně, vždyť je sedm, měl tu už dávno být. Říkal přece, že se vrátí brzy. A já hloupá mu věřila. Že mu vůbec ještě

něco věřím. Víctor ukáže směrem ke dveřím, já kývnu a jdu mu otevřít.

„Ahoj Victore,“ přivítám ho s nuceným úsměvem.

„Jak se vede?“ odpoví.

„Dobře, čekám... na tvého bratra.“

„Hm.“

Kufr nechá stát u schodů, projde vstupní chodbičkou a pak se zastaví a opře se o vchodový oblouk mezi obývánkem a kuchyní. Zvedavě se rozhlíží, jako by snad něco hledal. Neřekne jediné slovo ani nepoprosí o dovolu, udělá další krok a vejde do obýváku, čímž mě znervózní ještě víc.

Zvedne ze stolku zarámovanou fotografii mě a Nica v den naší svatby. Smějeme se na ní a vypadáme šťastně. Přivře oči a pohrdlivě se ušklíbne, což nevím, jak si vyložit.

„Škoda že jsi nemohl přijít na svatbu,“ řeknu, abych trochu prolomila ledy.

„Hm...“

Zjevně nemá vůbec chuť si se mnou povídat, ostatně stejně jako při posledních dvou příležitostech, kdy jsme se setkali. Ani se nenamáhá věnovat mi jediný pohled, což mě znervózní; vzhledem k tomu že je u mě na návštěvě, by se měl chovat trochu zdvořileji.

„Dáš si něco?“ ptám se nejistě. „Máš jet lag?“

„Co bys řekla?“ zeptá se arogantně.

Nevím, jaké to je mít jet lag. Moc jsem toho nenacestovala, nejdál jsem byla na svatební cestě v Itálii. Prostě ho tu musím pár dní strpět. Bude to pár dní, jen pár dní, snažím se uklidnit samu sebe, přesto mě jeho hrobové mlčení a upřený, absolutně nicneříkající pohled vyvádějí z míry. Dívám se do země, připadám si jako idiot

a v krku mi roste nesnesitelný knedlík. Je mi ještě hůř než předtím, nechci ho tu.

„Jdu vařit večeři. Jestli chceš, dej si sprchu, prohlédni si dům. Koupelna je nahoře. Chovej se tu jako doma,“ říkám a doufám, že se ho tak na chvíli zbavím.

„Hm...“

Mám sto chutí mu říct, že jestli ještě jednou zopakuje to svoje „hm“, poletí z domu a kufr hned za ním, ale místo toho se jenom usměju, jdu do kuchyně připravit něco k jídlu, ale nepřestávám ho poočku sledovat. Chci udělat bramborovou tortillu, umím moc dobrou. Taky to bylo první jídlo, které jsme s Nicem v tomhle domě jedli.

Už jsou to dva roky, proběhne mi hlavou. Dva roky v domě, který jsme chtěli vyplnit dětským křikem, nočním pláčem, smíchem a radostí našich dětí... a zatím se z něj stal jen domov jednoho chladného odtažitého muže a jedné den za dnem tlustší, ošklivější a nemotornější ženské.

„Kdy přijde Nico?“

Otočím se a uvidím Víctora, který se už zase opírá o rám dveří v kuchyni a pozoruje vrchol mého dnešního pracovního úsilí spočívající v oloupaní několika cibulí. Do prdele. Proč si nejde dát tu sprchu? Proč je pořád tady a pokouší se předstírat, že nám to oběma vyhovuje?

„Už tu měl dávno být,“ odpovím a kouknu na hodiny. Mám pocit, že se ručičky nehýbají, jako by se zastavil čas. „Dáš si něco? Kafe, čaj?“

„Máte pivo?“

„Klidně si dej,“ ukážu na ledničku.

Víctor se poprvé usměje a jeho upřímný výraz mi v tu chvíli připomene Nica, jaký kdysi býval. Když se Nico usměje teď, vypadá to nuceně, nepřírozeně. Zdá se, že Víctor úsměv předstírat nemusí. Když si to uvědomím, docela mě to překvapí. Vytáhne z útrobu lednice plechovku celou pokrytou ledem, ale místo aby si šel sednout do obýváku, zase si stoupne do kuchyňských dveří přímo proti mně.

„Nechceš se jít osprchovat nebo tak něco?“

Nepodám to jako otázku, spíš jako výzvu.

„Vadím ti tady?“ zeptá se Víctor.

„Co? Ne, ne... dělej si, co chceš.“

Začnu nervózně a chaoticky pobíhat po kuchyni. Oloupu cibuli, nakrájím brambory na tenké plátky, postavím na vařič pánev s olejem.

„Proč jsi přijel?“ zeptám se ho, otočím se a zjistím, že mě celou dobu sleduje.

Setřu si pot z čela a jdu si nalít vodu. To je ale vedro!

„To víš, začala mi chybět rodina.“

Na jeho odpovědi by nemuselo být nic divného, kdyby ji ale ji nevyhrkl v takovém spěchu, že se málem zakoktal, nesklopil oči a nevyhnul se mému pohledu. Je možné, že si se mnou jen pohrává moje fantazie autorky thrillerů, která je zvyklá hledat v každém jeho temné stránky, nicméně mi připadá, že tohle není ten skutečný důvod, proč je Víctor tady.

Víctor je stejně starý jako já, a pokud si dobře vzpomínám, architekturu odešel studovat do San Franciska, když mu bylo osmnáct. Takže je to patnáct let. Já bych se přes oceán v životě neodvážila, natož takhle mladá. Jinak o jeho životě nic nevíme,

tedy aspoň já ne. Proč se vrátil? Nebylo by pro něj jednodušší bydlet zase u rodičů jako posledně? Nico o Víctorovi skoro nemluví, a když jsem se na něj jednou vyptávala, dokonce se mi zdálo, jako by se zlobil; zatvářil se nepřístupně a místo odpovědi jenom něco zabručel. Mám dost vlastních problémů a závislostí. Ale Víctor je jedna velká záhada, kterou bych chtěla objasnit stejně nebo možná víc než záhadu Antoniových pytlů s odpadky.

„Asi je ti divné, proč jsem radši nešel bydlet k našim,“ čte mi myšlenky. Znervózňuje mě na něm úplně všechno, každé jeho slovo, zneklidňuje mě i jen jeho pohled. „Jak asi víš,“ pokračuje, „mezi mnou a bratrem to není nic moc... Možná jsme oba moc velcí individualisti, rodina nás nikdy moc nebrala. Pak si ale člověk uvědomí, že rodinu potřebuje, udržovat vztahy... zůstat v kontaktu... říkej tomu, jak chceš.“ Lokne si piva a znovu mě zrentgenuje pohledem. Cítím se nesvá, v krku mi pořád vězí knedlík a špatně se mi dýchá.

„Nechci vás tu obtěžovat, vyřeším si nějaké záležitosti a zas odjedu,“ řekne tajemně.

„Záležitosti?“

„Hm...“

Víctor se otočí a s pivem v ruce zamíří nahoru po schodech. Ještě chvíli zaraženě přemýšlím o těch tajemných „záležitostech“, které musí můj švagr vyřešit, a pak zaslechnu, jak Víctor nahoře postupně otevírá dveře a hledá koupelnu. O pět minut později, když už mi na pánvičce prská cibule, slyším, jak z kohoutku v koupelně teče voda.

Nic z toho, co řekl, nedává smysl.

Proč se chce teď, po tolika letech začít znovu stýkat? Provedl snad něco, z čeho má tak černé svědomí, že se teď chce vidět

s bratrem, který ho nikdy nezajímal? Proč si vlastně nikdy nerozuměli?

Jako dva cizinci

Bramborová tortilla stýdne na stole v kuchyni. Víctor je v koupelně už víc než hodinu a jako správná hostitelka bych se asi měla jít přesvědčit, že je v pořádku.

Nico stále nedorazil, volala jsem mu už celkem třikrát a pokaždé mu nechala v hlasové schránce vzkaz, že jeho bratr už je tady.

Otevřu zásuvku, kam jsem ráno schovala recept na klomifen, který mě odtamtud od té doby vyčítavě pozoruje. Mám si ho jít vyzvednout, nebo ne? Chci mít s Nicem dítě? Vážně tohle chci? Teď už si tím nejsem tak jistá. Dlouze se zamyslím a zapálím si cigaretu, ačkoli od té doby, co se snažíme o miminko, jsem s tímhle zlozvykem chtěla skončit už nejmíň tisíckrát. Ale když to podle doktorky vypadá tak nadějně, proč se kouření vzdávat? Koneckonců, s tím, v čem teď lítám, se to nedá srovnávat.

Hodinové ručičky se zrovna chystají posunout z půl deváté o minutu dál, když Víctor otevře dveře od koupelny.

„Všechno v pořádku?“ volám z kuchyně.

„Hm,“ zabručí.

Sejde dolů po schodech. Použil můj levandulový sprchový gel, ve vzduchu se teď vznáší jeho vůně. Převlékl se, místo džín si natáhl šedivé tepláky a tmavomodrou košili, která mu tolik slušela, vyměnil za pohodlné zelené tričko.

Mám strach z dalšího nepříjemného ticha, a tak si zase sednu k oknu a pozoruji, co se děje v ulici, jak to mám touhle dobou ve zvyku, a Víctora si nevšímám.

Antonio už je asi pryč, kvůli Víctorově návštěvě jsem zmeškala, jak v sedm večer nakládá černé kufry do svého červeného fiatů a pak odjíždí bůhvíkam.

Paní Dolores nechala knížku a prázdnou sklenici od limonády ležet na proutěném stolku na terase a soudě podle světla je teď v kuchyni. Asi vaří večeři, za chvíli se začne ulicí linout vůně sardinek, jejího oblíbeného letního jídla. Ismael venčí Matíase, v ruce zapáleného jointa, a mně znovu bleskne hlavou, jak je ten kluk nesympatický. Maríá vyšla ven, aby přivítala Carlose, který právě zajíždí s autem do garáže. Ale podle toho, co vidím z okna, mi připadá, jako by ji náš dům zajímal víc než její manžel.

„A co ty, jak se vlastně máš?“ zeptá se Víctor.

„Píšu. Thriller. Ráda pozoruju, co se kolem mě děje,“ odpovím, aniž přesně vím proč.

„Hm, zajímavý. Ta tortilla vypadá vážně dobře. Ani nevím, kdy jsem ji jedl naposledy. V žádné španělské restauraci v San Francisku ji neumí pořádně udělat.“

Mluví pomalu a ztěžka. Možná nebude tak hrozný, jak jsem si na začátku myslela, možná že nám s Nicem prospěje, když někdo trochu nabourá náš stereotyp. Zrovna se chystám Víctora ve vtipu ujistit, že tohle bude ta nejlepší bramborová tortilla, kterou kdy jedl, když v zámku zarachotí klíč a vzápětí se otevřou vchodové dveře. Nico je doma.

Víctor se zvedne a jde za ním do předsíně, ale žádné emotivní přivítání po letech ani vřelé bratrské objetí se nekoná. Jejich první

setkání je dost chladné, odtažitě a celkově zvláštní. Pozdraví se pouhým kývnutím hlavou a pak se na sebe upřeně zadívají. V tu chvíli mi připadá, jako by si jeden druhého vyzývací měřil. Atmosféra zhoustne, vůně levandule se vytratí a ve vzduchu visí zvláštní vlhkost, kterou pokaždé vnímám v napjatých situacích, kdy sama nevím, co s rukama.

„Jak je?“ zeptá se Nico.

„Co ty?“

Nico ignoruje bratrovu otázku a zamyšleně zamíří do kuchyně. Teď když jsou pohromadě v jedné místnosti, je ještě patrnější, jak moc si jsou podobní. Nico je trochu menší a štíhlejší, má tmavší pleť a plnější rty, ale až na pár drobností vypadají jako jednovaječná dvojčata.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ řekne Nico a vyhne se mému pohledu, jak je v poslední době jeho nepříjemným zvykem. Ach jo, domove, sladký domove...

Ukrojí si kousek tortilly, položí si ji na talíř a posadí se ke stolu.

„Vy dva nebudete večeřet?“ houkne neomaleně.

Je mi jasné, že se mě nezeptá, jak to dopadlo u gynekoložky ani jak jsem se celý den měla. Ale že se chová stejně i ke svému bratrovi, kterého celé roky neviděl, mě úplně rozhodí.

„Jdu se projít,“ řeknu. „Snad vám to bude chutnat.“ Nico se na mě ani nepodívá. Ve Víctorových očích čtu lítost. Zase ta zatracená lítost v očích cizích lidí, už zase ten soucit. Jak já ho nenávídím. Nenávídím. Nenávídím.

Vyjdu ven na ulici. Uvědomím si, že ji znám líp z kuchyňského okna než zvenku, a zadívám se směrem k domu Maríi a Carlose. Zdá se, že jsou oba v obýváku, skrz bílé záclony zahlédnu nepřírozně

prudké Carlosovy pohyby. Zarazím se. Maríá má založené ruce a vypadá to, že na ni Carlos křičí. Není jí sice moc dobře vidět do obličeje, ale připadá mi, jako by přivírala oči, krčila čelo a od svého manžela se odtahovala. Sobecká část mého já se zaraduje, podle všeho nejsem jediná, kdo má v manželství problémy. Má je i tak očividně zamilovaná dvojice jako Maríá a Carlos. A podle toho, co vidím za oknem, dost velké.

Pokračuji dál v procházce. Ismael se právě vrací z procházky s Matíasem, v ruce dalšího jointa. Suchým, neosobním pokývnutím mě pozdraví a jde dál. Otočím se, chvíli ještě pozoruji jeho dredy a trochu se mi zamotá hlava z marihuanového kouře.

Během následující půl hodiny bloumám po naší čtvrti, dokonce se odvážím až na kraj lesa. Pokouším se představit, jak to tu asi vypadalo v šedesátých letech, kdo se asi procházel po té samé cestě, kudy jdu teď já, a jestli se i tehdy nebe podobalo stropu tmavé věžeňské kobky klenoucí se nad řadou cihlových domků, jak se teď zdá mně. Ve svitu měsíce, zatím ještě slabém, ale přitom jasně bílém, působí všechno zvláštním dojmem dvojrozměrnosti; stín utíká před mými kroky a prodlužuje se, takže se zdám vyšší, než jsem. Všude je ticho a klid. Vdechuji čistý vzduch s příměsí jehličí a pokouším se v rozsvícených oknech zahlédnout útržky příběhů života sousedů z jiných ulic, které neznám tak dobře jako tu naši. Okolní domy jsou mi však, na rozdíl od příbytků mých sousedů, které pozoruji z okna své kuchyně, v podstatě lhostejné. Napadne mě, jestli moje posedlost životy známých i neznámých lidí kolem mě není chorobná. Pak se ale rozhodnu radši otočit a vrátit se domů; nechci na to už myslet, jen to pomyšlení mě bolí.

Někdy mi chybí ruch velkoměsta. Davy špatně naladěných lidí přetékající z horkého asfaltu ulic a stovky obchodů, barů a restaurací. Stýská se mi po tom, jaká jsem byla předtím, než Clara zemřela, a ještě předtím, než jsem ji vůbec poznala.

Moc rádi jsme s Nicem chodili na dlouhé procházky v gotické čtvrti Barcelony; bloudili jsme v malebných úzkých tmavých uličkách a v neděli jsme pokaždé skončili v legendární vinárně Cala del Vermut, tmavé a přecpané lidmi: turisty, čumily i šta-mgasty. V létě jsme se opalovali na přelidněné pláži Barceloneta, chodili jsme na vynikající paellu do restaurace Can Majó, se stěnami natřenými nebeskou modří a pokrytými obrázky a fotografiemi s námořnickou tematikou, kde si člověk připadal jako v lodní kajutě. Je to jeden z mála barcelonských podniků, kde nešidí turisty. Procházeli jsme se po nábřeží, objímali se a pozorovali západ slunce, tak jako všechny ostatní šťastné dvojice, kterých bylo všude plno. Po večerech jsme vysedávali na zahrádkách kavárniček a barů, popíjeli mojito a pak se oklikou vraceli pěšky domů.

Milovala jsem nakupování v ulici Portal de l'Àngel, kde jsem znala každičkový obchod, a taky na luxusní promenádě Paseo de Gràcia, i když tam jsem z obchodů znala jenom vitríny, protože nakupovat v nich jsem si nemohla dovolit.

Každý rok na svátek svatého Jiří, 23. dubna, jsme se s Nicem, jak velí zvyk, procházeli Ramblou nejprve nahoru a pak zase dolů a mísili se s tisíci dalších, kteří měli stejný strach jako my, že se v ten slavnostní den svým blízkým ztratí v davu. Jak pyšná jsem bývala na Nica, jehož dlaň jsem držela ve své a v druhé jsem si nesla růži, kterou mi dal. Kam se poděli všichni ti známí, s nimiž jsme

chodili v pátek na večeri do módních podniků ve čtvrti Gràcia? Kam se poděly naše večery s dobrotami u nekonečného baru Bardot nebo se závitky z červeného tuňáka v elegantním Café Emma s křišťálovými lustry, které jsem chtěla mít v obýváku, a přívětivými stolky, co přímo vybízely k ponocování, nebo naše sedánky nad asijskými tapas z Doble Zeroo kousek od trhu svaté Kateřiny, ve starém centru města?

Kam zmizel náš starý život a všichni ti známí, kterých jsme měli kolem sebe stále plno? Co se to se mnou stalo, nepřestávám se sama sebe ptát.

Ale zároveň se mi zdá, že od té doby už uplynula celá věčnost.

A pak si vzpomenu na Claru a najednou se mi po centru Barcelony, večerech s Nicem i po kamarádech, kteří zmizeli bůhvíkam, přestane stýskat. Po Clařině smrti jsem vídala její tvář v obličejích všech žen, jež jsem potkávala, a každý muž, který se na mě divně podíval, se měnil v možného vraha. Nikdy předtím jsem neměla potíže se spánkem, ale tehdy jsem se začala bát, že se nám někdo uprostřed noci vloupá do bytu a vpíchne mi smrtící dávku drogy. To proto nemůžu usnout. Jako bych svému mozku zakázala odpočívat. Je pravda, že to nesnesitelné vedro v posledních dnech tomu moc nepomáhá. A vzpomínky na Claru všechno jen zhoršují.

Několikrát se stalo, že se světla v ložnici začala sama od sebe zhasínat a rozsvěcet a rádio samo ladilo jiné stanice. Napadlo mě, že se se mnou možná chce Clara spojit. Pokaždé jsem nakonec přesvědčila samu sebe, že to jsou jen halucinace způsobené kombinací whisky a léků na uklidnění; ani to mě ovšem nedonutilo s tím přestat. Je těžké vzdát se toho posledního, co mi pomáhá povznést se nad svůj zpackaný život. A představa ducha, který ke mně vysílá

zprávy, se mi navíc docela líbí. Jako bych si ve svém strachu začínala libovat, jako bych se na něm stávala závislá.

Domů se vrátím až pozdě večer. Nico sedí v křesle a dívá se na nějaký dokument, a i když je v přízemí cítit vůně levandule, Víctora nikde nevidím.

„Kde je Víctor?“ ptám se Nica a otírám si pot z čela. Klimatizace je rozbitá a já jsem pořád neobjednala opraváře. Debilní staré domy.

„V pokoji pro hosty,“ odpoví. „Dal jsem mu to květované povlečení, co bylo v šuplíku ve skříni.“

„Na co koukáš?“ zeptám se Nica a posadím se vedle něj. Rozhodne se mě pro změnu ignorovat a jen kývne směrem k obrazovce; připadám si jako naprostý idiot. „Dobře. Vidím, že se mou nechceš mluvit, jdu si lehnout.“

„Výborně.“

Kdyby neřekl nic, bylo by to lepší než tohle „výborně“. To mi už rovnou mohl vlepit facku.

Z okna ložnice vidím jenom na jeden dům, ten Federicův, a v něm už se nesvítí. Otevřu zásuvku v nočním stolku a vytáhnu prášky; mám je schované za knihami. Dneska potřebuji nutně aspoň jeden... nebo možná dva... Polknu je jen tak, bez vody, zvykla jsem si na ně jako na kyslík.

Zhasnu a zavřu oči. Cítím klid a mír... možná se za pár hodin probudím a nebudu moct spát. Možná mě vedro donutí jít do pracovny a celou noc psát. Nebo budu koukat z kuchyňského okna a tiše bdít nad všemi těmi lidmi, kteří žijí tak blízko mě, a přece jsou mi tolik vzdálení.

Ještě chvíli se trápím různými myšlenkami, ale pak si řeknu, že ráno je taky den, a zalije mě tolik potřebný klid.

úterý 9. června 2015

V napětí

Je to divné. Poprvé za dlouhou dobu mě po ránu víc zaměstnává to, co se děje v mojí kuchyni, než ulice venku. Nico a Víctor si nalili kafe a sérií identických gest posnídali topinku s malinovým džemem.

Užasle pozoruji ty dva zrcadlové odrazy. Ani jeden nic neříká, oba jsou ztraceni ve vlastním světě. Možná že jsem včera večer během procházky propásla nějaký jejich důležitý rozhovor. Možná si už všechno řekli a teď už neví, o čem mluvit, i když patnáct let se mi zdá jako dost dlouhá doba na to, aby vyčerpali všechna témata.

„Tak já jdu,“ řekne Nico a poočku se podívá na svého bratra.

„Tak se měj,“ popřeje mu Víctor stejně stručně a neosobně.

„Co budeš dneska dělat?“ zeptá se mě Nico a obdaří mě úsměvem, který mě překvapí.

„Asi psát,“ odpovím a podívám se na Víctora.

Pak mi Nico zastoupí cestu a poprvé za dlouhé dva měsíce mě vezme kolem pasu, přitáhne k sobě a políbí.

„Miluju tě,“ zašeptá mi do ucha a nechá mě stát v kuchyni jako opářenou s přihlouplým úsměvem, který mi vydrží celý den.

Pohledem sklouznu k zásuvce s receptem, který může konečně něco změnit, a v ten okamžik se rozhodnu, že ještě dnes půjdu do lékárny a koupím si klomifen. Chci dítě. A chci, aby jeho otcem byl Nico. Musím přesvědčit samu sebe, že když poslechnu svou gynekoložku, všechno dobře dopadne.

Hlavně nemíchat klomifen s alkoholem a prášky na uklidnění, zopakují si v duchu.

Když Nico odjede a já zůstanu v kuchyni zase sama s Victorem, rozhostí se napjaté ticho. Nevím, co říkat, v jeho přítomnosti se cítím nesvá a jeho vyhýbavý pohled mě dráždí. Znovu ucítím ten zatuchlý vlhký zápach, u kterého nevím, odkud se bere. Zamotá se mi hlava a všechno se přede mnou začne rozpíjet, cítím nutkání běžet se vyzvracet, ale radši jen sedím a čekám, až to odezní.

„A co budeš dneska dělat ty?“ zeptám se Victora, když se mi udělá trochu líp.

„Pronajal jsem si auto, tak si pro něj za chvíli pojedu.“

„A... S Nicem všechno v pořádku?“

Pozorně sleduji jeho výraz. Nejprve se nepatrně zamračí a sevrě rty. Pak nevěřícně vyvalí oči a pohrdavě se uchechtne.

„Žádná změna,“ řekne nakonec, zvedne se a odejde po schodech nahoru, čímž náš rozhovor ukončí.

O pět minut později odejdu i já do své ložnice a v naději, že z vedlejšího pokoje něco zaslechnu, přilepím ucho na zeď. Victor otevře a zavře skříň. Vytáhne nějaký kovový předmět, zřejmě zpod postele, a pak ho zasune zase zpátky. Potom se dveře otevřou a zavřou a slyším, jak Víctor dupe dolů po schodech.

„Andreo?“

„Ano?“ houknu a otevřu dveře.

„Tak já jdu.“

„Dobře. Tak se měj.“

Vrznou další dveře, tentokrát ty vchodové. Chvíli čekám, jestli se Victor pro něco nevrátí, a pak vklouznu do hostinského pokoje. Víím, že špehovat druhé se nemá, ale mám snad právo vědět, s kým žiju pod jednou střechou.

Na první pohled si nevšimnu ničeho zvláštního.

Otevřu skříň: džíny, košile, trička a pět párů dokonale seřazených bot. Je snad můj švagr jeden z těch maniaků, kteří potřebují mít všechno roztríděné podle barev a velikostí?

Skoro jako by se sem chtěl nastěhovat.

Pak mě ale napadne, že dokud se ke mně bude Nico v bratrově přítomnosti chovat jako dneska ráno, udělám cokoli, aby tu Víctor ještě chvíli zůstal.

Podívám se pod postel, odkud jsem před chvílí slyšela ten znepokojivý kovový zvuk, ale nic tam není. Jenom chomáče prachu, které by potřebovaly vyluxovat. Postel je pěkně ustlaná, okno otevřené a ve vzduchu voní levandule.

Vyjdu z hostinského pokoje a jdu se do ložnice převléknout; potom mám v plánu zajet do lékárny vyzvednout si ten přípravek na podporu plodnosti. Jsem plná optimismu a culím se jako idiot kvůli jedinému „miluji tě“, které by mi ve skutečnosti mělo připadat normální. Dnes ráno se ale v mých očích stalo něco výjimečného a já se cítím šťastná.

Vracím se o hodinu později. Před domem je zaparkovaný černý Seat, který si zřejmě pronajal Víctor.

„Andreo!“

María na mě mává ode dveří, v rukou nákupní tašky. Zadívám se na náš dům, Víctor je teď zřejmě uvnitř.

„Ahoj, Marío,“ odpovím a schovám do kabelky sáček z lékárny.

„Nechceš se stavit na kafe?“

Prisvědčím a vejdu dovnitř; interiér domu září dokonalostí stejně jako jeho majitelka. Vnitřní členění je skoro stejně jako u nás, vládne tu minimalistický dekor a bílý nábytek bez

poskvrnky – s dětmi by to bylo dost těžké na údržbu. Nikdy jsem se neptala, proč Carlos s Mariou děti nemají, a ani to nemám v úmyslu. Taky nesnáším, když se mě na to někdo vyptává, tak proč to dělat druhým? Co když je mít nemůžou? Co když se včera hádali kvůli tomu?

María oblečená v černé pouzdrové sukni a bílé košili nechá nákupní tašky na mramorové podlaze v kuchyni a jde uvařit kávu.

„Jak se máš?“ zeptá se. „Koukám, že máte hosty.“

„Přijel Nicův bratr.“

„Aha, vážně?“

„Žije v San Francisku, je tu jen na pár dní.“

„Hm, to je zajímavý,“ odpoví, dál plní kávovar, ale nespouští ze mě oči.

„Jak se máš ty?“ zeptám se.

To, že jsem včera viděla, jak na ni zjevně rozrušený Carlos křičí, si radši nechám pro sebe. Jasně, María ví, že všechny šmíruju a že mám z okna v kuchyni pod kontrolou celou ulici, ale nerada bych, aby si myslela, že se chci někomu plést do života, tím spíš jí samotné.

„Pořád stejně,“ odpoví s nuceným úsměvem.

Podívám se jí na břicho a vzpomenu si, jak si ho včera pohladila, když se loučila s Carlosem. Nevypadá jako těhotenské, ale úplně ploché také není; možná jen María přibrala pár kilíčků jako já a ptát se jí na to, kdyby těhotná ve skutečnosti nebyla, by mohl být pěkný trapas. Radši nebudu riskovat.

Nalije mi šálek kávy a sedne si vedle mě. Vyzařuje z ní klid. Je to ten typ člověka, vedle kterého můžete sedět a neříkat vůbec nic a stejně se cítíte příjemně, ne jako s Nicem nebo Victorem.

S Clarou to bylo podobné. Většinou jsem na kávu šla k ní, jen o patro níž, ale někdy jsme dostaly chuť vyrazit až k Vallcarce do naší oblíbené kavárny na rohu ulic República Argentina a Gomis, kousek od mostu Vallcarca, odkud byl výhled na Park Güell, vršek Pelada, střechy domů a širé nebe. Jmenovalo se to tam se El Rincon, hádám, že ten podnik pořád ještě existuje. Zajímalo by mě, jestli se boдрému majiteli někdy stýská po našem hlučném smíchu, který tehdy dokázala vyvolat kdejaká maličkost.

Vždycky jsem za Clarou mohla přijít, když jsme se s Nicem chytli kvůli nějakému nesmyslu, a po pár jejích povzbuzujících slovech pronesených tónem lehkomyšlné svobodné ženy, kterou už v životě jen tak něco nerozhází, jsem přestala vidět věci tak černě. Když jsem se vrátila domů, objala jsem Nica, navzájem jsme se omluvili a pak jsme se dlouhé hodiny milovali. To byly časy...

María mě vrátí zpět do přítomnosti. „Včera jsme se s Carlosem pohádali. Neviděla jsi to náhodou z kuchyně?“ zamrká na mě a usměje se. „Bylo to kvůli hlouposti, ale mrzí mě to, moc mě to mrzí.“

„A co tě mrzí?“

María se na mě upřeně zadívá, chytne mě za ruku a jemně ji stiskne. Vypadá, jako by mi chtěla říct něco důležitého, ale je mi jasné, že to nakonec neudělá. Jako vždycky probereme spoustu povrchních věcí, ale nic opravdu podstatného.

„Mrzí mě to, moc mě to mrzí...“ Patřila tahle Mariína slova vůbec mně? Opatrně vytáhnu ruku z jejího sevření, ale zároveň se snažím, aby chladně nepůsobila chladně.

„Mrzí mě... nevím, mrzí mě, že jsem taková, víš? Nic víc, nic máň.“

„Tomu nerozumím.“

„Vy se s Nicem nehádáte?“

„Jasně, to je přece normální,“ odpovím.

„Já vím,“ zašeptá, lokne si kávy a pak se zasměje.

Je dneska nějak nervózní, ztrácí nad sebou kontrolu. „A co tvůj švagr?“ změni najednou téma.

„Zatím jsem s ním skoro nemluvila.“

„Ne? Nevycházíte spolu?“

„Skoro ho neznám.“

„Nico musí mít radost, že ho po těch letech vidí.“

Poslední Mariína věta mě zarazí. Možná mám nějaký chorobný zvyk nedůvěřovat všemu a všem kolem sebe, možná že prášky na uklidnění působí, že vidím a slyším věci, které nejsou skutečné, ale vůbec si nepamatuji, že bych kdy Marií řekla, že se Nico s Victorem léta neviděli. To, že žije v San Francisku, přece neznamená, že sem nejezdí. Nedůvěřivě si ji prohlížím a za jejíma živýma očima a nervózními gesty vycítím strach z něčeho, o čem vůbec nic nevím.

„Asi sis všimla, že Nico není dvakrát otevřený člověk.“

„Aha, to jsem nevěděla, moc ho neznám,“ vyhrkne Mariá.

„Připadalo mi, že jsme mu s Carlosem moc nesedli.“

„Jemu není nikdo dost dobrý. Když je tvoje hlavní pracovní náplň obhajovat u soudu zločince, lidumila to z tebe neudělá.“

„Pokaždé zastupuje obviněné?“

„Skoro vždycky. Poslední případ byla nějaká týraná žena.“

Výraz v Mariíině tváři se úplně změní. Rychle se otočí a začne něco hledat v šuplíku. Najednou působí vystrašeně a já se neubráním myšlenky, že Carlos možná není tak dokonalý manžel, jak to

na první pohled vypadá, a Maríia je obětí domácího násilí. Vybavím si jeho přehnanou gestikulaci včera večer a začnu mít o Maríiu strach, i když pochopitelně nedám nic najevo. Pak si vzpomenu na kytice, které jí Carlos nosí, možná jako omluvu za své neodpus-titelné chování. A nakonec si vybavím jeden televizní dokument o domácím násilí, kde říkali, že násilníci na své okolí často působí jako charismatičtí společníci a nikdo by do nich neřekl, jaká mon-stra se z nich v soukromí stávají.

„Jsi v pořádku, Maríio?“

„Cože? Jo, jo... je mi dobře.“

Znovu se usměje. Já si ji nenápadně prohlédnu a snažím se objevit nějaký šrám, ránu nebo modřinu, které by moje obavy potvrdily. Ale ničeho zvláštního si nevšimnu. Asi zase jen moje bujná fantazie.

„Jak už jsem říkala. Nico dělal obhájce člověku obviněnému z domácího násilí, věděl o všem, co provedl, a představ si, že na-konec ten proces vyhrál. A soud tomu tyranovi a násilníkovi ješ-tě svěřil do výhradní péče jejich tři děti, protože nechal prohlásit svoji manželku za nepřičetnou.“

„A může teď Nico klidně spát?“

Nad tím jsem nikdy nepřemýšlela. V noci spí jako špalek, ta-kové věci ho zřejmě neznepokojují. Kdyby se mou vinou dostaly nevinné děti do rukou tyrana a něco se jim nedej bože stalo, žít bych s tím určitě nemohla.

„No, už musím jít,“ hlesnu, trochu vyvedená z míry.

„Aha, tak snad jsem tě moc nezdržela.“

Dopiju kávu, vydám se směrem k našemu domu a hlavou se mi honí úplně jiné myšlenky než po předchozích návštěvách.

Být dokonalý by bylo nedokonalé, řekl kdysi někdo. Dokonalost neexistuje, dokonalý není ani někdo na první pohled tak bezchybný jako María. Možná má také nějaké své vnitřní boje. Možná bych na ni ze svého okna v kuchyni měla dávat větší pozor, pokusit se zjistit, jestli jsou mé obavy z Carlosova chování opodstatněné, nebo je to jenom výplod mého popleteného a sklíčeného podvědomí, které si vytváří příběhy o druhých, aby se nemuselo zabývat tím, co ve skutečnosti trápí mě.

Carlosova návštěva

Jakmile jsem se vrátila domů, Víctor mi řekl, že odjíždí. Předpokládám, že jede navštívit rodiče, snad si s nimi popovídá líp než s bratrem.

Pustila jsem se do psaní a pracovala celé hodiny bez přestávky. Nic jsem nejedla, ani jsem se nepokusila vypočítat dny, kdy bych měla brát prášky od gynekoložky.

Teď je pět odpoledne. Alicia se vrací z práce, Ismael, který se od ní nechává vydržovat, ji asi čeká s Matiasem doma a za půl hodiny se vydají společně na procházku nebo možná někam vyrazí každý zvlášť.

Antonio porušil svůj zvyk neukazovat se venku před sedmou hodinou večerní: dnes je na ulici o hodinu dříve, jako vždycky ověšený svými kufry.

Upoutá mě paní Dolores; knížku vyměnila za mobil, který teď zvědavě zkoumá. Asi jí ho daly děti, aby se zabavila.

Federica nikde nevidím a ani Carlos s Nicem ještě nejsou doma.

„Zase špehuješ?“ ozve se mi za zády Víctorův jízlivý hlas.

Polekaně se otočím.

„Neslyšela jsem tě přicházet.“

„Zrovna jsem přijel. Copak jsi neslyšela bouchnout dveře?“

„Neslyšela jsem nic.“

„Žiješ si ve vlastním světě, co?“ utrousí přidrzle.

Mlčím, mluvit takhle o někom, koho vůbec nezná, mi připadá nezdovořilé.

„Chceš kafe?“

„Radši pivo. V pohodě, naleju si sám.“

„Jako doma,“ odseknu sarkasticky.

„Byl jsem za rodiči. Hodně zestárli...“

„Čas nešetří nikoho.“

Vezmu si do ruky mobil, otevřu si kalendář a pokouším se zjistit, jakých pět dní bych měla brát klomifen, zatímco Víctor ze mě nespouští oči.

„Dneska jsou všichni na těch sociálních sítích úplně závislí,“ vyhrkne najednou. „Já nikde žádný profil nemám, je to ztráta času.“

„Nico by s tebou souhlasil,“ odpovím a nespouštím oči z displeje. Vypadá to, že bych je měla začít brát příští týden. Mám tedy ještě pár dní, abych se definitivně rozhodla.

„Berou člověku svobodu,“ pokračuje Víctor; vypadá to, že má chuť si povídat. „Jako by se všichni naráz vzdali veškerého soukromí a rozhodli se podělit s celým světem o to, co jí, kde spí, a kdyby mohli, vyfotí si i své prdy.“

Užasle se na něj podívám, v první chvíli mám pocit, že jsem snad špatně slyšela, ale pak se dám do smíchu. Takže Víctor má smysl pro humor. Líbí se mi, že je přímočarý a říká všechno bez obalu.

„Máš úplnou pravdu. I když moji virtuální přátelé se se mnou nedělí o prdy,“ dodám a znovu se začnu smát, „ale o fotky svých dětí, momentky z rodinných oslav... A tak podobně.“

„Ale k čemu to je? Nebylo by lepší dát si je do soukromého alba, jako se to dělalo dřív? Je to jen můj názor, samozřejmě. Proč ale křičet na všechny strany, jak jsem šťastný? Někde jsem četl, že právě páry, které mají nejvíc problémů, dávají na sociální sítě ty nejdylitější fotky. Pořád vysmátí a šťastní. Na dovolené v Karibiku... a možná opravdu jsou v Karibiku, ale každý sám se svým mobilem, jeden druhého si nevšimnou. Co je to za život?“ spíš už jen uvažuje nahlas, sám pro sebe.

Vzpomenu si, jaké fotografie dává na Facebook María. Nemá moc virtuálních přátel, takže svět jimi neohromí, asi to dělá spíš pro sebe. Vypadá to, jako by se na fotkách chlubila hlavně svým manželem, spousta z nich je z Paříže, focených pod Eiffelovkou. Ale já už teď tuším, že skutečnost je zřejmě jiná, než jak ji Maríin profil prezentuje.

„Proč s Nicem nemáte děti?“ zeptá se Víctor zamyšleně.

Zazvoní zvonek.

Záchrana v pravý čas, prolétne mi hlavou. Hlavně ať nemusím nic vysvětlovat a svěřovat se mu se svými problémy.

Otevřu vchodové dveře a k mému překvapení před nimi stojí Carlos. Rozhodně se netváří příliš přátelsky.

„Ahoj Carlosi, co se děje?“

„Co jsi řekla mojí ženě?“ zeptá výhružným ochraptělým hlasem, v očích má vztek a zlehka se kývá ze strany na stranu, jako by byl opilý.

Nevím, co odpovědět.

Prudce si projede si rukou husté hnědé vlasy a mně je v tu chvíli jasné, že to udělal jen proto, že se v posledním okamžiku ubránil nutkání mě praštit, jako zřejmě už tolikrát Mariu.

„Co se děje?“ Ve dveřích za mnou se objeví Víctor.

„Kdo to je?“

„Víctor, jsem Andrein švagr,“ vloží se do toho Víctor. Vypadá to, že chce uklidnit situaci. „A vy?“

„Carlos, souseď odvedle. Vaše švagrová mý manželce vykládá nesmysly,“ sykne a zatne zuby.

„Nevím, o čem to mluvíš, Carlosi. Daly jsme si spolu kafe a jediné, o čem jsme se bavily, byla Nicova práce,“ řeknu na svou obranu a snažím se tvářit klidně.

Ještě nikdy jsem Carlose neviděla v takovém stavu, aspoň ne zblízka. Každou vteřinou mizí moje poslední pochybnosti o tom, že je to násilník. Usilovně přemýšlím, kdy jsem pro všechno na světě řekla Mariě něco nevhodného, zatímco Carlos si mě výhrůžně měří.

„Tak hele, mně je to jedno!“ začne křičet a máchat rukama úplně stejně jako včera večer při hádce s Mariou. „Já jen vím, že když jsem přijel domů, moje žena seděla v obýváku v křesle a brečela. Když jsem se jí zeptal, co dneska dělala, řekla mi, že si s tebou dala kafe, to znamená, že jedinej, kdo jí mohl něco říct, jsi ty. Takže laskavě přestaň šmírovat ostatní a koukej se sebou něco dělat, jenom mařiš čas.“

Carlos má v očích stejné pohrdání, s jakým se na mě dívá v posledních měsících Nico, tedy pokud nepočítám těch pár šťastných okamžiků dnes ráno, na které teď myslím, abych se nerozbrečela.

„Padej odsud, kreténe.“ Víctor udělá krok dopředu a vystrčí Carlose ze dveří.

Začnou do sebe strkat, zatímco já šokovaně stojím na prahu a ani se nehnu. Vnímám, cítím a vidím všechno, co se kolem mě děje, ale nejsem schopná vydat hlásku. Pak se v ulici objeví manželovo auto a Nico chvíli sleduje celou scénu z vozu; nakonec to Carlos vzdá, zamíří přes ulici ke svému domu, cestou se ještě několikrát ohlédne a výhrůžně mě probodává pohledem. A pak si všimnu Marii, která stojí za oknem v obýváku jako duch.

„Co se děje?“ volá paní Dolores ze své květinami zarostlé verandy a pokouší se zvednout z houpacího křesla.

„Nic, paní Dolores, nic se neděje.“ Konečně jsem schopná slova, zvyšuji hlas a vidím, jak se za Carlosem zabouchly vchodové dveře.

„Co to mělo znamenat?“ ptá se Nico, rozvazuje si kravatu a hrne se do domu.

„Idiot jeden. Jsi v pořádku?“ Víctor ignoruje svého bratra a obejmě mě kolem ramen.

Kývnu hlavou a vděčně se na něj usměju.

Nico žárlivě odstrčí Víctora a políbí mě.

„Co chtěl?“ zeptá se znovu a obrátí se tentokrát přímo na mě.

„Říkal, že vykládám Marie nesmysly...“ odpovím a pořád se celá klepu.

„Asi měl jenom špatný den, o nic nejde, hlavně klid,“ řekne Nico a jde dovnitř. „Co je k večeri?“

„Zatím nic,“ odpovím.

„Proč si neuděláš něco sám, Nico?“ navrhně Víctor. Nico na něj vrhne přezíravý pohled, který tak dobře znám, a vydá se po schodech nahoru.

„Nico nikdy večer nevaří, celý den pracuje, přijede domů unavený a...“

„Já chodím taky každý den do práce, a když přijdu domů, uvařím si večeři.“

„Protože žiješ sám. Nemáš na výběr.“

Víctor pokrčí rameny a nechá ve vzduchu viset otázku, jestli opravdu žije sám, nebo někoho má.

Ještě než s Victorem dojdeme do kuchyně, Nico, který se mezi tím převlékl do pyžama, seběhne dolů, sedne si do křesla a zapne televizi.

„Co mezi sebou máte, ty a Nico?“ odváším se zeptat Víctora.

„Nic.“

„Jen nepovídej, něco se děje...“

„Co budeme vařit?“

Víctor na mě spiklenecky zamrká a pak mi pomůže připravit výborný salát a hamburgery, zatímco Nico nás z obýváku pozoruje. Ten pocit mi dělá dobře. Víctor se kolem mě točí a Nico žárlí, poznám to na něm. Dokonce i po tolika měsících Nicovy lhostejnosti a přezírání mě vzrušuje, když ho vidím žárlit. A to hodně. Vždycky jsem si myslela, že to hlavní je být sama se sebou v souladu, ať už si muži okolo myslí cokoli, stejně si ale nemůžu pomoci a toužím po tom, aby mě Nico chtěl.

„Vezmeš mě někam na večeři?“ zeptala jsem se ho před časem.

„A to chceš jít takhle? Tyhle šaty ti moc nesednou.“ odpověděl.

Řekl to sice slušně, ale já stejně vím, jak to myslel: že začínám připomínat tuleně a šaty mi ještě přidávají kila. Když jsem je zapínala, málem jsem vypustila duši. A stejně mi to nebylo nic platné. Tohle byl začátek konce. Ten den jsem pohřbila všechno hezké oblečení na dno skříňe a začala jsem nosit už jen džíny a vytahaná trika, která přes veškerou mou snahu nedokáží zakrýt moje kynoucí břicho.

Šílenství letní noci

Hned po večeři jsme s Víctorem nechali Nica u televize a šli spát. Ale já už zase nemůžu zabrat a do obývacího se mi vracet nechce. Proč? Abych v Nicových očích zase četla pohrdání nebo aby mi říkal, ať radši mlčím, že melu z cesty?

Chvilí se převaluji v posteli a pak otevřu šuplík v nočním stolku: krabička s léky na uklidnění je prázdná.

Tak a teď to máš, stejně musíš dolů, pronese uštěpačně hlas v mé hlavě, díky kterému se po Clařině smrti necítím tak osaměle, ačkoli většinou vede jen samé zlomyslné řeči.

Cítím nutkavou potřebu spolknout aspoň jednu pilulku, jen kvůli čirému potěšení z toho, jak klouzá dolů hlтанem, a tak se po špičkách, aby mě Nico neslyšel, vydám dolů po schodech; teď jsem to naopak já, kdo s ním nechce mluvit.

Jediné, na co jsem teď schopná myslet, jsou dvě krabičky prášků schované dole ve skřínce.

„No to snad ne!“ vykřikne Nico dole v obývacího.

Vykloním se nad zábradlí a vidím, že Nico je ke mně otočený zády a s někým telefonuje. Nervózně přechází z jedné strany na druhou a škrábe se na zátylku, což dělá pokaždé, když ho něco vyvede z míry.

„Víš jistě, že to byl on? Takže ho zabil Víctor?“

Víctor někoho zabil?

Ruka mi vystřelí k srdci, udělám krok dopředu a málem zakopnu a spadnu ze schodů, což by Nica donutilo ukončit telefonát a nic dalšího už bych se nedozvěděla.

„Udělal to on sám. Díky, Richarde.“

...

„Ano, přesně tak, dneska je dobré mít přátele všude.“

...

„Ano, je mi to jasné, budu ho sledovat.“

...

„Přesně tak, to se mu povedlo, takhle ho nikdo z ničeho podezírat nebude.“

...

„Chápu.“

Jsem tak otřesená tím, co jsem právě slyšela, že si ani nevšimnu, že se Nico mezitím otočil a zřejmě zahlédl na zábradlí moji ruku. Rychle se zakloním, ale už je pozdě: Nico spěchá směrem ke schodišti.

„Už musím končit, Richarde,“ urychleně ukončuje hovor.

Vyběhnu po schodech nahoru do ložnice, zabouchnu za sebou, zalezu do postele, otočím se zády ke dveřím a dělám jakoby nic.

Srdce mi tlučte jako splašené, div mi nevyskočí z hrudníku.

Takže můj švagr je vrah. A aby toho nebylo málo, můj manžel si tu informaci očividně chce nechat pro sebe, navíc se nezdál ani moc vyděšený. A kdo je to vůbec ten Richard?

Panebože, mám ve svém domě vraha! Přemýšlím, na jak dlouho půjde ve Státech sedět, až to praskne.

„Andre, jsi v pořádku?“ ozve se Nicův hlas ode dveří. Vůbec jsem ho neslyšela přicházet. „Vím, že jsi slyšela ten telefonát před chvílí, a jen bych ti chtěl říct, že nic není takové, jak se zdá.“

Otočím se, koukám na něj a nevím co říct.

„Victor se do něčeho namočil. Koneckonců, kdo ne. Je to můj bratr a já mu chci pomoci, pokud to půjde.“

„Ty bys kvůli němu kryl i vraždu?“ zeptám se zděšeně.

Nico znervózní a ušklíbne se.

„Nikdo ho z vraždy neobviňuje, udělal to šikovně. Jen trochu pomohl jednomu podnikateli ze San Franciska, který byl beztak závislý na heroinu a kokainu. To je všechno,“ uzavře chladně. Ztuhne mi krev v žilách.

„Ten podnikatel se předávkoval heroinem?“

Nico přikývne. Jediné, na co teď myslím, je Clara, která zemřela úplně stejným způsobem, aniž by její smrt vzbudila jakékoli podezření.

„Ani slovo, Andreo, věřím ti.“

Nico vyjde ze dveří a nechá mě ležet v ložnici roztřesenou jako uzlíček nervů.

Copak je možné nechat si takové tajemství pro sebe? zeptá se zlomyslně hlas.

Jak se mám dívat do očí vrahovi, který teď navíc žije se mnou v domě, ptám se sama sebe. Jak se k němu mám chovat? Vždyť se může kdykoli pokusit zabít i mě.

Protože jsem se k tomu telefonátu nechtěla vracet, ani jsem se Nica nezeptala, kdo je to Richard. Netušila jsem, že má kontakty až v San Francisku, vypadá to, že můj ochranný manžel svého bratra kontroluje i na druhé straně oceánu.

O pár minut později, když je Nico konečně v koupelně, seběhnu do kuchyně a spolknu čtyři pilulky.

Do ložnice se vracím o něco klidnější, ačkoli tuším, že to bude ještě dlouhá noc. Už zase nemůžu usnout, v pokoji je vedro k zaknutí.

Vedro za to nemůže, říká hlas a směje se.

Strach

Jsou tak dvě ráno. Možná tři, těžko říct.

Zírám na nahá záda svého muže vedle mě v posteli.

Právě teď bych si přála, víc než kdy jindy, aby se se mnou pomiloval; chci se cítit chtěná, chci zase začít věřit v nás dva, v naše manželství. Přemýšlím nad Mariou a nad Carlosem a říkám si, že ještě můžu být ráda, že mám někoho jako Nico, který by na mě nikdy nevtáhl ruku a nezvýšil na mě hlas tak, abych se začala bát. Tím myslím skutečně bát, bát se o vlastní život. Na jednu stranu se snažím chápat, že Nico svého bratra chrání, na druhou stranu mě děsí klid, s jakým to dělá. To, že manžel kryje vraždu spáchanou vlastním bratrem, se mi vůbec nelíbí, zase tak pomatená ani hloupá nejsem.

Bříšky prstů se dotknu jeho nahého těla. Pomalu se k němu přisunu blíž a druhou rukou ho pohladím po šíji. Ani se nehne. Přitisknu se k němu. Pořád nic. Poklepu mu na rameno a čekám, jestli se otočí.

„Nico,“ zašeptám mu do ucha.

„Co?“

„Vrať se...“

„Cože?“

Mám ráda zvuk jeho rozespáleného, unaveného hlasu.

„Chci se s tebou milovat,“ zamumlám.

„Teď ne, Andreo.“

Zůstanu tiše ležet na boku a za pár vteřin se ke mně Nico otočí. Usměju se na něj. Oknem probleskuje svit měsíce, díky kterému jeho oči působí skoro magicky. Je tak nádherný.

„Nechci, aby nás bratr slyšel.“

„Není doma, před chvílí odešel.“

„Odešel? Jak to víš?“

„Slyšela jsem, jak vyšel z ložnice, sešel dolů po schodech a pak klaply vchodové dveře.“

„Teď v noci? Kam šel?“ ptá se Nico rozrušeně.

„Nevím a je mi to jedno. Asi má s někým sraz. No tak, Nico...“

„Řekl jsem ne, Andreo.“

Neomaleně se ke mně otočí zády. Prchavý pocit štěstí, který jsem dnes cítila, když mi Nico dvakrát věnoval pozornost, je v tu ránu pryč.

Nedokážu přestat myslet na Víctora a tu vraždu.

Co když je to psychopat a odešel teď někam zabíjet? Nejlepší bude, když na sebe nebudu upoutávat pozornost, budu dělat, že nevím vůbec nic. To mi šlo vždycky dobře.

MARÍA

středa 10. června 2015

Lži a doznání

Až zemřeme, nikdo o nás nebude mluvit.

Žádný jiný název filmu pro mě nemá takový význam. Je mi to všechno tak líto, hlavně kvůli Andree, ona přece za nic nemůže. Lituji toho všeho, co jsem včera měla říct Carlosovi a neřekla; je na tom čím dál tím hůř a můžu za to já. Už příliš dlouho ho obelhávám, ostatně sama žiju v tolika lžích, že si připadám jako vězeň nejen v tomhle domě a v téhle odporné ulici, ale i uvnitř vlastního těla, na které bych teď přece jen měla být hodnější, protože už nepatří jen mně. Je tu ještě někdo. Živá bytost, která přijde na svět za šest měsíců a zatím netuší, čeho všeho jsou lidi schopní.

Ráda se dívám na Andreu, jak špehuje lidi za kuchyňským oknem, s šálkem kávy a někdy i s cigaretou v ruce. Ví, že jako jediná o tomhle jejím nezvyklém koníčku vím, a teď jsem ho ještě

sama začala napodobovat. Pozoruji ji a pokouším se skrz okno zahlédnout její svět. O čem asi přemýšlí? Co si představuje? Skutečně věří, že je život jejích sousedů takový, jak to navenek vypadá? Poslední dobou si říkám, že jsem radši měla na minulost zapomenout a vůbec se sem nestěhovat. Může za to moje obsese, posedlost, která na mě dolehne strašlivou tíhou pokaždé, když si na to jenom vzpomenu. Každý máme své demony, ale jen některé z nás přivedou do hrobu.

Nebude to trvat dlouho a z téhle čtvrti na předměstí Mataró navždycky zmizím; možná se někomu zasteskne, možná si na mě sem tam někdo vzpomene, ale časem si všichni zvyknou. Zapomenou. V jejich vzpomínkách zůstanu ženou, co se jmenovala María, zdála se bláznivě zamilovaná do svého manžela a horko těžko dokázala udržet při životě svůj jediný zahradní citrónovník.

Stanu se vzpomínkou na tichou sousedku, která z domu vycházela, jen když si potřebovala něco vyřídit, a vždycky v podpatcích a perfektně upravená; ta, která nikdy nedovolila, aby se jí ve schránce nakupily dopisy, a která občas popíjela kafe s diskrétní čmuchalkou odnaproti.

Andrea mě ale ve skutečnosti během těch deseti měsíců do svého světa nepustila. Pozoruji ji a dělím se s ní o sklíčenost i samotou. Až příliš dobře vím, proč se tak cítí. Možná jsem já sama zčásti příčinou jejího smutku, možná svou roli přeceňuji. Ptám se sama sebe, jestli mě bude postrádat, až zmizím, jestli bude pátrat po tom, co se stalo s Mariíou ze sousedství. Jedna moje část si to přeje, ta druhá ji chce ochránit a doufá, že se jí moje zmizení příliš nedotkne.

Až zemřeme, nikdo o nás nebude mluvit. Opakuji si tu větu pořád dokola a sepisuji svůj příběh na papír, který, jak doufám,

Andrea jednoho dne objeví. Je to paradox. Doufám, že až ho najde, nebude už pro ni příliš pozdě. Snad se zachrání. Snad se zachráníme obě.

Carlos odjel do Berlína a to mi přišlo vhod; nastal čas dokončit můj plán. Mezi mnou a Carlosem to teď nestálo za nic, hádali jsme se, řekli jsme si plno hnusných věcí, které jsme tak ve skutečnosti nemysleli. Prohlížím si album na Facebooku pojmenované „Já a Ty“ a je mi to všechno líto, vím, že budu ještě vzpomínat, jak jsme se spolu fotili v absurdních pózách a pak se tomu smáli jako dva blázni. Snad se sem jednoho dne, až bude po všem, budu moct vrátit a říct mu celou pravdu. Říká se, že každá mince má dvě strany, a je správné vyslechnout obě verze příběhu, ale co dělat, když jeden z protagonistů už nemůže říct vůbec nic? Potom musí převzít štafetu někdo jiný.

Věci nikdy nejsou tak, jak jsme plánovali, a mně se právě všechno vymklo z rukou. Všechno je jinak, než jsem chtěla...

Dopíšu ještě pár posledních slov dopisu pro Andreu. Znovu si ho přečtu, chtěla bych do něj vtělit nějakou šifru o které bych věděla, že ji Andrea rozluští. Ještě chvíli usilovně přemýšlím... ale už od rána mi to moc nemyslí, je mi na zvracení a skoro celý den jsem strávila na záchodě.

Konečně jsem našla ta správná slova a dokončím dopis. Snad Andrea všechno pochopí a bude vědět, co dělat.

Uložím dopis na určené místo a doufám, že ho najde včas.

ANDREA

středa 10. června 2015

O čem se mluví

Něco ve Víctorově chování se změnilo. Zajímalo by mě, jestli už nějak zjistil, že Nico ví o tom, co jeho bratr provedl v San Francisku. Na druhou stranu, co když všechny ty věci, co Richard vyprávěl Nicovi, nejsou pravda? Ať je to, jak chce, z pouhé Víctorovy přítomnosti mi naskakuje husí kůže, i když se snažím tvářit jako by nic.

Dobře děláš. Nic nevíš. Vůbec nic, radí mi hlas.

Přesně tak. Nic jsem neslyšela, nic nevím, opakuji si v duchu, abych se uklidnila.

Víctor dnes není ve své kůži, poznám to, jen se na něj poprvé podívám. Je zamklý, pod očima se mu objevily kruhy; sotva mi popřál dobré ráno; jako by na tu včerejší potyčku s Carlosem už úplně zapomněl. Pochopitelně jsem se ho neptala, kam dnes v noci

zmizel nebo s kým, určitě by odpověděl něco v tom smyslu, že mi do toho nic není. Kdyby někdo začal strkat nos do mých záležitostí, asi bych reagovala stejně. Jako možné vysvětlení mě napadá, že má buď psychické problémy, nebo že je na drogách. Co já vím? Třeba má výčitky svědomí, protože toho člověka vážně zabil...

Místo dívání se z okna teď upíjím kafe a nenápadně pozoruji Víctora; po chvíli vytáhnu krabičku cigaret. Překvapeně se na mě podívá, ale svoji otázku nahlas nevysloví: „Kouříš?“ „Jo, kouřím. A jednoho dne mě najdou mrtvou ve vaně, protože se předávkuju práškama na nervy.“

Tenhle dialog ve skutečnosti neproběhl, odehrál se pouze v mojí hlavě. Není mi dobře, nejradši bych zůstala celý den zavřená v ložnici a koukala do stropu. Unudím se k smrti! Jestli něco neřekne, začnu křičet. Jestli mi zase odpoví tím svým „hm“, jednu mu vlepím. Nevím, co to se mnou je, asi z toho nesnesitelného napětí a prášků začínám bláznit. Možná mi Víctor ve skutečnosti zrovna vypráví, jak strávil zábavnou noc v živých ulicích Barcelony, ale já ho neslyším, možná jsem se dostala do nějaké paralelní reality, která nemá nic společného s tím, co se kolem mě děje.

Jednou už se mi to stalo a bylo to strašně zvláštní; je to tak půl roku. Místo kávy jsem si nalila do šálku whisky a k tomu spolkla pár prášků. Nico mi tehdy začal vyprávět o naší plánované cestě do Amsterdamu, už dlouho jsme se tam chtěli podívat, ale já jsem neslyšela jediné jeho slovo. Zdálo se mi, že se Nico tváří cize, probodává mě očima a z jeho gest jsem měla strach; když jsem mu to ale potom říkala, všechno popřel. Jasně že se nic takového nestalo. Byly to halucinace z přemíry alkoholu a prášků, prožívala jsem ve své hlavě něco, co nemělo se skutečností nic společného.

Musím s tím přestat, musím s tím přestat. Ale nepřestanu, vím to. Je to stejné jako moje předsevzetí, že jednou v noci, až budou všichni spát, konečně vypátrám, co je v těch Antoniových pytlích; místo toho pokaždé skončím v posteli nadopovaná prášky a v celonočním bdění hypnotizuji Nicův rozcuchaný zátylek. To množství prášků, které pravidelně polykám, by uspalo slona. Mně jen okyslíčí neurony, ale usnout mi nedovolí.

Víctor se na mě zkoumavě dívá, jako by si přál vědět, co se mi honí hlavou. Vyhnu se jeho pohledu a obrátím se k oknu; nechci přijít o svůj ranní rituál. Kvůli Víctorovi už mi toho uteklo dost. Přišla jsem o to, jak se María loučí s Carlosem a jak Alicia začíná své pravidelné kolečko. Víctor mě stále pozoruje, cítím to a snažím se potlačit úzkost, kterou ve mně jeho pohled vyvolává. Nejsem na něco takového zvyklá – vždycky jsem to byla já, kdo sledoval ostatní, stranou zájmu všech, mého manžela nevyjímaje. Ten teď právě spěšně schází ze schodů a upravuje si kravatu; pak se ke mně nečekaně nakloní a políbí mě na krk. Nikdo neřekne jediné slovo. Po chvíli zaslechnu Nica, jak si za mnou nalévá kávu, bryndá přitom na podlahu a potom ze stolu vedle vázy s uschlými květinami sebere staré noviny a předstírá, že čte, i když ve skutečnosti se snaží vyhnout pohledem svému bratrovi. Po pár minutách, které strávím pozorováním vlastního smutného odrazu v okenním skle, se Nico zvedne, znovu mě políbí a jde do práce.

„Tak já jdu taky,“ ozve se Víctor.

Než stačím říct jediné slovo, zamíří do předsíně, otevře dveře a pak už jen vidím, jak nastupuje do svého pronajatého vozu a mizí za zatáčkou.

Jak se proboha stalo, že žiju pod jednou střechou s vrahem?

Nemáš na výběr, odpoví stoicky hlas, jako by ho těšilo vidět mě v tomhle stavu.

Konečně sama doma. Přišla moje chvíle.

Přiliju si do kafe trochu whisky z lahve pod pohovkou, spolknu dva prášky a jdu do pracovny.

Zapnu notebook a napíšu do Googlu: Víctor Costa. Vyhledávač mi okamžitě nabídne heslo „Víctor Costa architekt“, rozhodnu se tedy začít odtud. Veškeré zmínky o Víctorovi, na které na internetu narazím, jsou v angličtině a všechny říkají v různých obměnách to samé: Víctor je podle všeho podvodník, je na útěku před zákonem a zpronevěřil miliony dolarů hned několika bohatých podnikatelů, kteří jsou teď za to na něj dost našťvaní. Zdá se, že v tom vážně uměl chodit, protože Víctora ani žádného z jeho tří amerických kolegů, kteří už jsou v téhle chvíli ve vazbě, dlouhou dobu nikdo nepodezíral.

Na všech fotkách, které se mi podaří vygooglit, je Víctor v obleku, tváří se vážně, nebo přímo našťvaně a všemožně se snaží vyhnout objektivům fotoaparátů; na některých s ním pózuje další významní architekti. A to je všechno. Žádné zprávy o americkém podnikateli, který se předávkoval heroinem, žádná obvinění z vraždy.

Vzpomenu si, co říkal Nico: Udělal to chytrě.

Víctor je tedy na útěku hned ze dvou důvodů. Z vraždy podnikatele ho ale nikdo neviní, všichni si myslí, že stejně jako když zemřela naše sousedka Clara, šlo o „nešťastnou náhodu“, smutný výsledek „sebedestruktivního chování“. Nikoho nenapadne, že by někdo mohl zabít smrtelnou dávkou heroinu, každý má hned

jasno, že si „dotyčný vykopal hrob sám“. A pak je tu ta záležitost s milionovými defraudacemi a bohatými investory... A pak mi to dojde: Oběť Víctorovy vraždy byl jeden z nich.

Teď je mi jasné, že Nico musel od začátku něco tušit, a proto je k Víctorovi tak odtažitý; jediné, na co jsem ale v tu chvíli schopná myslet, je, jak dlouho se u nás Víctor plánuje zdržet. Nico se snaží chovat diplomaticky a jeho jednání má vlastně určitou logiku, ačkoli sám by nikdy nikoho nepodvedl, a už vůbec by nebyl schopen zabít. A dost pochybuji, že by se – i se svou inteligencí – dokázal dopustit zpronevěry takových rozměrů.

Odložím notebook a bezcílně bloumám po domě jako zombie.

Spolknu pár prášků a trochu se mi uleví. Pak si uvařím kafe a chrstnu do něj whisky.

Kolem poledne se mi začne točit hlava a lehnu na břicho v předsíni, čelo si položím na ledovou podlahu a doufám, že se Víctor vrátí domů až hodně pozdě a že mě v tomhle příšerném stavu nikdo neuvidí.

Sama v domě s nepřítelem

Probudí mě zvonění telefonu. Rozhlížím se kolem sebe a marně se snažím rozvzpomenut, jak jsem se ocitla v chodbě na podlaze. Stmívá se. Koutky úst mám jako z bláta, k parketám na podlaze se lepší loužička mých slin, víčka mám ztěžklá a téměř nejsem schopná artikulovat. Pomalu se postavím a modlím se, aby telefon nepřestal vyzvánět. Několik vteřin se pokouším zorientovat ve vlastním domě po hmatu, a až pak zjistím, odkud se zvonění ozývá – telefon

je schovaný mezi dvěma polštáři na pohovce. Kdy jsem ho tam jenom dala? Z celého dne si nepamatuji vůbec nic. Když jsem otevřela oči, jako by pro mě právě začalo svítat, ale ve skutečnosti už je večer a já nemám ponětí, co jsem celé ty hodiny dělala.

Na displeji telefonu vidím Nicovo jméno.

„Ano?“ dostanu ze sebe, mobil přimáčknutý k bolavému uchu.

„Jsem v Madridu.“

„Co děláš v Madridu?“ zeptám se a jdu si do kuchyně natočit sklenici vody, aby můj hlas nezněl tak ochraptěle.

„Jsem tu kvůli jednomu případu.“

„A mě tu necháš samotnou s Victorem?“ zeptám se naštvaně.

„Kolik jsi toho vypila? Do prdele...“ mumlá.

„Kdy se vrátíš?“

„Do prdele... kurva!“

„Co se děje Nico?“

„Co by se dělo?“

„Řekl jsi ‚do prdele‘ a ‚kurva‘. Co se děje?“

„Ne, nic takového jsem neřekl. Andreo, vzpamatuj se a přestaň brát ty prášky a lít do sebe alkohol, jinak se vážně něco stane.“ Řekne to polohlasem, lhostejně, jako někdo, kdo už nemiluje. Ve skutečnosti jsem mu ukradená, jsem pro něj pouhá spolubydlící. „Sbohem.“

Zavěsí. A já po pár vteřinách vnitřního zmatku také.

Přisahám při živém bohu, že jsem ho slyšela zakřičet „do prdele“ a „kurva“. Tak proč to popírám? Možná jsem nemocná, ale nevy-mýšlím si. Zas takový blázen nejsem.

Cítím se tak hrozně, že dokonce na chvíli zapomenu na to nejdůležitější: Nico o mých závislostech ví. Ví to, a proto se ke mně

chová tak, jak se chová. Zřejmě si jeho hněv zasloužím, ale on nechápe, že takhle moje úzkosti jen zhoršuje a ještě přispívá k tomu, abych svoje tělo ničila a trápila dál.

Do zámku někdo neobratně zasune klíč a já naprázdno polknu. Nejsem připravená se teď setkat s Victorem tváří v tvář, ne teď, když už o něm všechno vím. Vrhnu se ke schodům, tiše a opatrně, abych nezakopla, vyběhnu nahoru a zavřu se do pracovny; z okna vidím, že Víctor teď nechal auto zaparkované ne před naším domem, ale před tím Maríiným. To mě trochu překvapí, ale nemám čas se tím zabývat, hned se zas otočím zpátky ke dveřím a bleskne mi hlavou, že nevím, jestli jsem je zavřela na zástrčku, nebo ne.

Victor jde po schodech nahoru. Prochází chodbou a blíží se k mému pokoji, slyším jeho kroky. Do prdele. Vrhnu se ke dveřím, ale upadnu a bouchnu se do hlavy. Zase se ale zvednu a loktem zarázím zástrčku. Přitisknu ucho na dveře a cítím, že stojí přímo za nimi, jen pár centimetrů ode mě. Nic neříká a já se děším toho, že na mě začne mluvit nebo mě bude nutit, abych otevřela dveře. Za několik vteřin ale uslyším, jak se jeho kroky vzdalují, a pak otevírá nějaké jiné dveře, zřejmě v pokoji pro hosty. Zády se opřu o stěnu, pomalu se svezu na zem a vydechnu úlevou. Unikla jsem mu, alespoň pro tuhle chvíli. Nemusím čelit jeho nečitelnému chování a mlčení, které mě nepřestává znervózňovat navzdory tomu, že to on je tu na návštěvě.

Necítím se tu bezpečně. Zdáлки slyším zvuk kovu vlečeného po podlaze a pomyslím si, že jsem tu sice doma, ale s Victorem v domě si připadám v trvalém ohrožení. Pak si uvědomím, že ten samý zvuk jsem z pokoje pro hosty zaslechla v den, kdy se tu Víctor objevil. Tehdy jsem měla pocit, že je ten předmět mnohem větší; teď jsem ale od Víctorova pokoje dál a vnímání mám zkreslené

prášky. Cítím se stejně, jako když zemřela Clara a já jen čekala, až si její vrah jednoho dne přijde i pro mě. Všechny ty vzpomínky, tíživý pocit z každého prázdného koutu v bytě, kam už se, doufám, nikdy nevrátím, se mi podařilo vytěsnit. V tomhle domě, který mi pomohl utéct před minulostí, ale ne na ni zapomenout, se ve Víctorově přítomnosti cítím úplně stejně zranitelná.

Několik dalších minut mám ucho přilepené na dveřích, až mi zčervená a začne mě svědit. V hrobovém tichu, které v domě zavládlo, opět zaslechnu Víctorovy kroky a pak se dveře do pokoje pro hosty znovu otevrou a zavřou. Slyším, jak se otevírají nějaké další dveře; nevím, jestli od koupelny nebo od naší ložnice. Představa, že mi teď Víctor slídí ve věcech, mě vyděsí, a tak když zaslechnu zvuk vody tekoucí z kohoutku, uleví se mi. Krčím se za dveřmi a snažím se zachytit každý Víctorův pohyb. Jde zase směrem ke mně, pak se ale zarazí a nakonec se vydá po schodech dolů.

Dostanu šílený nápad běžet za ním, zastavit ho a zeptat se, co se ve skutečnosti v San Francisku stalo. Možná že když se kvůli těm zpronevěrám přihlásí na policii a jinak má čistý trestní rejstřík, nebude trest tak tvrdý.

Nezapomeň, že je to vrah, zašeptá hlas. Trhnu sebou a rozběhnu se k oknu, odkud vidím, jak Víctor míří ztemnělou noční ulicí směrem k autu zaparkovanému před Mariiným a Carlosovým domem. Na výhled z druhého patra nejsem moc zvyklá, víc mi vyhovuje pozorovat ulici z přízemí. Po chvíli zmizí Víctorův Seat za zatáčkou a já přemýšlím, kde jsou Carlos s Mariou. Je půl desáté večer a v jejich domě nesvítí jediné světlo.

Začne mi kručet v břiše. Když jsem si jistá, že je Víctor definitivně pryč, otevřu dveře, na několik vteřin se zamyšleně zadívám

na dveře od pokoje pro hosty a váhám, jestli jít dovnitř, nebo ne; nakonec se rozhodnu vydat se tam, kde se cítím nejjistější: do kuchyně. V lednici najdu jenom pár piv, pizzu a sýr. Nebyla jsem na nákupu už několik dní a můj žaludek to zjevně těžce nese. Vzdychnu, a nakonec se spokojím s kusem sýra a plátkem toustového chleba; žvýkám pomalu, čelist mě neposlouchá.

Přes okenní sklo se teď dívám jen proto, abych se mohla rychle schovat, hned jak Víctora uvidím se vrátet. Prohlížím si Mariín a Carlosův dům a znovu mě napadne, jak je to zvláštní, že nejsou doma. Že by někam odcestovali?

Zvednu mobil a hledám Mariín profil na Facebooku. Možná právě oznámila celému světu, že odjeli na dovolenou, nebo něco podobného, ale k mému údivu mi Facebook hlásí, že hledaný profil neexistuje. Znovu se pozorně zadívám ven, jestli za jejich okny nezachytím alespoň slabé světlo, ale to jediné, co v ulici spatřím, je silueta Antonia, který právě vystupuje z auta.

Tikot hodin jako by ještě zpomalil a já začínám ztrácet trpělivost, protože se neděje absolutně nic.

A co by se mělo dít? zeptá se mě šeptem hlas, tónem spíš jako odněkud ze záhrobí než z prázdného tichého pokoje, kde teď sedím.

Zvednu mobil, potřebuji mluvit s Nicem. Po třech neúspěšných pokusech to vzdám a jdu nahoru do ložnice. Lehnu si do postele a chvíli si krátím čas pozorováním odrazu měsíčního svitu a naranžovělého světla pouličních lamp; víčka mi těžknou, zavřu oči a poprvé po dlouhé době se propadnu do hlubokého spánku a nemusím se celou noc dívat na tmavý rozčuchaný zátylek a mužské tělo otočené zády ke mně.

MARÍA

čtvrtek 11. června 2015

Rozloučení

Andrea z okna kuchyně dlouze pozorovala náš dům. Možná už zjistila, že můj profil na Facebooku zmizel, chodí tam docela často. Snažila jsem se ji zahlédnout aspoň z dálky, pozorovala jsem ji ze své zšeřelé ložnice jako nějaký duch. Doufám, že se k ní včas dostane dopis, který není koneckonců ničím jiným než mým životním příběhem sepsaným na papír, a zachrání se. Nechci, aby se jí něco stalo, a chci věřit, že on ji dokáže ochránit, i když chvílemi pochybuji, že na světě vůbec existuje někdo, kdo s touhle noční můrou dokáže skoncovat.

Jsou dvě ráno. Nohy se mi třesou a chce se mi brečet. Před očima se mi vynořují obrazy, které mi připomínají, proč tohle všechno vlastně dělám. Občas si sama pro sebe zašeptám: Už je pozdě. Příliš pozdě. Všechno jsem zkazila, ale mám teď důvod pokusit se

zachránit. On nebo ona, maličký a bezbranný... Už nemůžu dělat další chyby. Teď ne.

Ujet odtud pryč bude jednoduché, nebo to tak aspoň tak vypadá. Utéct před minulostí bude těžší a bude to bolet o dost víc.

Když jsem před pár hodinami naposledy volala Carlosovi, tvářila jsem se jakoby nic. Mluvila jsem o tom, že jsem byla nakupovat, viděla jsem jeden dobrý film, na který by se měl taky podívat, a uklízela. Žádné změny, nic, co by v něm mohlo vzbudit podezření, že až se vrátí, já už tady nebudu. Je pracovně v Berlíně. Do telefonu mi říkal, že je tam o dost chladněji než tady, ale že ve městě to žije; bude trvat ještě pár dní, než si kvůli mému dobrovolnému zmizení začne dělat vážné starosti.

Carlos už mě nikdy neuhodí. Až příště přijde domů opilý a pod vlivem kokainu, už tu nebude nikdo, na koho by mohl řvát a vylévat si všechnu zlost, kterou v sobě nosí.

Tolik se toho za poslední rok změnilo. Tohle už není on, to není ten muž, do kterého jsem se zamilovala... Tak moc jsem se v něm zmýlila.

Nejsem schopná si uvědomit, jestli může mít Andrea na Carlose číslo: jestli najde ten dopis, možná s ním bude chtít mluvit a z toho mám strach. Ale pak si vzpomenu na jejich nedávnou hádku a neubráním se úsměvu; je nad slunce jasnější, že Andrea mu sama od sebe nezavolá. Myslím, že jsem jí nechtíc sama dala důvod Carlosovi nevěřit, ale až se dozví celou pravdu, mohlo by ji to zmást.

Slyším, že před domem zastavilo auto. To musí být on. Zvednu svůj malý fialový kufr a sejdu dolů po schodech; jsem pevně rozhodnutá.

Lampy jsou už zase rozbité a ulice se topí v temnotě noci, která pro mě nebude jednoduchá a na jejíž konec nedohlédnu. Vyjdu z domu a oči mám už jenom pro něj.

Motor auta je vypnutý, ale přední světla zůstala rozsvícená a matně ozařují pochmurný obraz ulice před námi.

„Krásný měsíc,“ řekne a upřímně se na mě usměje, zatímco já vhazuji do schránky ještě jeden dopis, určený mému „milovanému“ manželovi.

„Jedeme?“

Nechci nic jiného než odsud zmizet, nemám chuť kochat se krásou nezvykle velkého měsíce. Až příliš dlouho jsem byla vězněm v tomhle ponurém stínu pinií a křovin pod zamračeným nebem, mezi domy, které vypráví víc příběhů smutných než těch se šťastným koncem.

Jsem netrpělivá a on také. Milým galantním gestem, které mě dnes už u mužů překvapuje, mi otevře dveře na místě spolujezdce, a když se pohodlně usadím, zase je zabouchne. Obejde auto a posadí se za volant. Na několik vteřin se mi upřeně zadívá do očí a povzbudivě se na mě usměje.

„Jsi si jistá?“ zeptá se mě znovu, jako v posledních dnech tolikrát.

Mlčím. Podívám se z okýnka, a právě když nastartuje, zahlédnu za oknem tmavého domu naproti stín. Je v kuchyni. Stejně tichá a nenápadná jako vždycky. Naposledy se na ni usměju, a i když vím, že mě nemůže vidět, zamávám jí na rozloučenou.

ANDREA

čtvrtek 11. června 2015

Za oknem

Kdybych se nevzbudila uprostřed noci a nezatoužila po další dávce prášků na nervy jako feťák, vůbec bych se o tom nedozvěděla, opakuju si v duchu a přehrávám si tu scénu pořád dokola.

Asi ve dvě hodiny ráno jsem se kvůli nesnesitelnému vedru vzbudila celá zalitá potem a vydala se dolů do kuchyně. Ani nestačím rozsvítit, když si všimnu auta zaparkovaného před domem Carlose a Maríi. Na prášky v tu chvíli zapomenu a jdu blíž k oknu. Ulice venku vypadá strašidelně; lampy jsou už zase rozbité a protáhlé stíny pinií a křovin odrážející se na asfaltu celé scenerii propůjčují vzhled jako z hororu.

Vyhnu se loužičce vody vedle dřezu a vykloním se nad kuchyňskou linku, abych se dostala co nejbliž k oknu a lépe viděla, co se venku děje.

Prohlížím si auto. Tmavý Seat Leon, nevím, jestli černý nebo modrý, ale každopádně úplně stejný, jako si pronajal Víctor. Těžká víčka se mi stále zavírají, ale snažím se ze všech sil soustředit, aby mi neunikl žádný detail. Možná je to předtucha, možná jenom zvědavost, ale pokaždé když cítím tohle mravenčení v žaludku, znamená to, že se něco bude dít. Dveře na straně řidiče se otevrou. Nějaký urostlý ramenatý muž se vykloní z auta a zadívá se na Mariin dům. Když se ke mně otočí, trhnu sebou a poodstoupím od okna, aby mě neviděl. Zadívá se na náš dům, ale mě si nevšimne. Nemůže mě vidět, o tom jsem přesvědčená.

Pak se jeho tvář ocitne v záři předních světel auta a já potlačím překvapený výkřik: ten muž je můj švagr, oblečený celý v černém. Na sobě má džíný a koženou bundu, kterou na něm vidím poprvé. Střídavě se dívá na auto a na dveře domu, ve kterých se za pár vteřin objeví María. V pravé ruce nese malý kufr, její smutná unavená gesta odrážejí bolest člověka, který opouští něco, co měl rád. Víctor a María se na sebe podívají. Zdá se, že se usmívají. On něco řekne a ona mu bez většího zájmu odpoví. Působí dojmem, že se už dlouho znají, ale odkud? Nakrčím obočí a chvíli mám pocit, že snad ještě spím; protože jestli ne, je tohle ta nejpodivnější a nejsurrealističtější scéna, která by se teď před mýma očima mohla odehrát.

Pak Víctor s galantností, kterou bych u něj nečekala, otevře dveře na straně spolujezdce a María bez váhání nasedne do auta. Víctor zepředu oběhne vůz a posadí se za volant. V dalších několika vteřinách nastartuje a auto zmizí v ulici pod námi, zatímco já se sama sebe nepřestávám ptát, co mají ti dva společného.

Insomnie

Je pět ráno a já už jsem vypité šálky kávy přestala počítat. Stále ještě sedím u kuchyňského okna jako paralyzovaná a nepřeju si nic jiného, než aby se Víctorovo auto zase objevilo a já se mohla přesvědčit, že je María v pořádku. Utekly už tři hodiny. Tři hodiny, během nichž ji mohl zavézt kamkoli a rozsekát na kousky... Co já vím, proč ji odsud odvezl?

A Carlos? Kde je Carlos? Myšlenky se mi pletou, možná jsem si do kávy neměla dávat tolik whisky. Představuji si, že se mi nějak podaří dostat do protějšího domu a najdu Carlose mrtvého v posteli. Na druhou stranu nevím, proč bych to měla být zrovna já, kdo najde Carlose ležet v loužičce krve uprostřed Maríinych panensky bílých prostěradel.

Panebože, ne ne ne... Zblázním se z toho.

Už ses zbláznila. Trošku, odpoví mi hlas se škodolibou radostí.

Srknu si kafe, a když se pohledem vrátím k domu naproti, v ložnici zabliká světlo, jako by někdo vysílal signál o pomoc.

Vyjdu ven z kuchyně a před vchodovými dveřmi se na okamžik zarazím. Potom tiše, ačkoli vím, že mě stejně nikdo nemůže slyšet, seberu klíče a vyplížím se z domu jako nějaká superhrdinka z hollywoodského filmu. Bleskově přeběhnu silnici a snažím se přitom nezakopnout v domácích trepkách. Pak se mi podaří přelézt plůtek kolem Carlosova a Maríina domu, který naštěstí není moc vysoký, a ocitnu se v zadní části zahrady. Panebože! Něco takového dělám poprvé v životě. To je adrenalin! Připadám si jako Lara Croft s nadváhou, o dost víc neohrabaná, a pokud jde o skákání, zdaleka ne tak ohebná. A je mi jasné, že za to draze zaplatím – za pár hodin

mě bude bolet celé tělo. Ale pokud mi tahle akce pomůže zjistit, co se tady děje, stojí to za to. Chci vědět, proč Maríia odjela s mým švagrem, jestli v domě něco skrývá a kdo to zhasínal a rozsvěcel světlo v pokoji.

Jdu přímo k proskleným zadním dveřím do obývacího pokoje. Modlím se, aby byla Maríia stejně roztržitá jako já a zapomněla je zamknout. Přes sklo je v domě vidět jenom tma, stejná jako všude kolem. Vší silou zaberu za kouli od dveří a skutečně, ať už schválně, nebo omylem nechal někdo dveře otevřené a já v příštím okamžiku nesměle překračuji práh cizího domu. Všechno jsem si to představovala mnohem dobrodružněji a riskantněji. Najednou nevím, co dál.

Procházím tmavými opuštěnými pokoji až ke schodišti; pak na chvíli zarazím a přemýšlím, jestli je dobrý nápad jít nahoru.

Teď už je to jedno, když jsi jednou uvnitř, jen do toho.

Pomaloučku a co nejtíšeji vystoupám po schodech a pár vteřin nato už vcházím do intimity Carlosovy a Maríiiny ložnice. Carlosovo zakrvácené tělo však v posteli nenajdu, všechno je na svém místě a zdá se, že alespoň tady nikdo nevrátil. Vzduch voní čistotou. Jako by si Maríia před svým odchodem dala obzvlášť záležet, aby nechala všechno bez poskvrnky. Na skleněném stole u okna leží popsaný papír a vedle něj se povaluje propiska. Ve tmě nejsem schopná rozluštit ani jediné slovo, a tak se rozhodnu, že ho odnesu s sebou. Ani Maríia, ani Carlos si na nějaký kus papíru na stolku určitě pamatovat nebudou.

Postupně tíše pozotvírám všechny dveře v horním patře. Nenajdu ale nic, co by na celou záležitost vrhalo nějaké světlo. To blikání v okně musel být buď elektrický zkrat, nebo výplod mé vlastní představivosti, a tak se rozhodnu dál se jím nezabývat.

A co když to byl duch? straší mě hlas.

Víš, že na strašidla nevěřím, ty jedna slečinko, zasměju se v duchu.

Dům opouštím o něco klidnější a s papírem v ruce, i když vědomí, že se můžou kdykoli vrátit a najít mě tady, mě znervózňuje; pak, právě ve chvíli, kdy se vykloním přes plot, abych se ujistila, že v ulici nikdo není, zaslechnu motor auta: v zatáčce se objeví ten samý vůz, ve kterém před třemi a půl hodinami odjela Maríia s Víctorem.

Do prdele. Do prdele. Do prdele.

Kde jsi, Maríio?

Bude tak sedm hodin ráno. Umírám touhou po šálku kávy a cigaretě. Můj idiotský švagr určitě spí a je mu jedno, kde teď jsem. S největší pravděpodobností má za to, že ještě pokojně vyspávám ve své posteli. Ale není to tak. Jsem pořád za plotem Maríiiny zahrady, navlečená ve směšném a nmoderním růžovém bavlněném pyžamu, nohy mám ztuhlé a kvůli přerostlému křoví mi na lýtku přibyl další škrábanec; všechno se se mnou houpe a moc mi to nemyslí, ale je mi jasné, že odtud musím rychle zmizet, protože co nevidět se ulice začne pomalu probouzet a já to tentokrát nebudu pozorovat z bezpečí svého kuchyňského okna se šálkem kávy v ruce. Někdo by si mě určitě všiml a vymlouvat se, že jenom zalévám sousedce kytky, mi moc nepomůže, protože v Maríiině zahradě nic neroste, připomíná to tu spíš poušť. Nebo smrt.

Zároveň mám ale hrozný strach svoji skrýš v zahradě opustit a zavřít se v domě sama Víctorem. A nejhorší ze všeho je, že